Nr. 11

14 MAART 1959

VERSCHIJNT WEKELIJKS

SJORS van de Rebellenclub

KANSAS KID

DE HELD VAN HET WILDE WESTEN

EVEN LATER DRAAIDE EL FOX ZICH PLOTSELING OM, TOEN ACHTER HEM HET GELUID VAN PAARDEHOEVEN DOOR DE BERGPAS GALMDE... EEN RUITER KWAM IN VOLLE GALOP OP HEN TOE.

RODRIGUEZ! HIJ ZAT IN DE ACHTERHOEDE. ZIJN KOMST BEVESTIGT MIJN VERONDERSTELLING, DAT DON AMERIGO ZIJN MANNEN TE WAPEN ZOU ROEPEN. DAT WORDT EEN LANG VERBEIDE KANS VOOR ME, KID!

KID KEEK EENS NAAR DE KUDDE, DIE MOEIZAAM DOOR DE STROOM VAN DE RIVIER WAADDE. EL FOX BEGREEP WAAR HIJ AAN DACHT EN STAK HEM DE HAND TOE. MEER DAN OOIT HAD HIJ NU DE HULP VAN KID NODIG.

VLUG, KID, VRAAG DE HELFT VAN MIJN MANNEN OM TERUG TE KEREN, DE ANDEREN KUNNEN KOMEN, ALS DE KUDDE VEILIG AAN DE OVERKANT IS. IEDER DIE KAN, MOET MIJ NU HELPEN TEGEN DON AMERIGO'S OVERMACHT.

EVEN AARZELDE KID... TOEN WENDDE HIJ LUCKY NAAR DE RIVIER. HIJ BEGREEP DAT HIJ EL FOX KON EN MOEST HELPEN.

TOT ZIENS, VRIEND. KOM, BRYANT, HELP MEE DE BEESTEN AAN DE OVERKANT TE KRIJGEN. ER IS HAAST BIJ.

KID EN BRYANT GINGEN IN GALOP DE OEVER AF. WELDRA WAADDE LUCKY NAAST DE VEEDRIJVERS VAN EL FOX TUSSEN DE KUDDE.

TERUG, MANNEN. DON AMERIGO KOMT ERAAN MET EEN HELE TROEP. TERUG NAAR DE PAS. EL FOX HEEFT JULLIE NODIG.

DE HELPERS VAN EL FOX KEERDEN ONMIDDELLIJK TERUG NAAR DE OEVER, TERWIJL BRYANT PROBEERDE ZIJN PAARD DOOR DE STERKE STROOM NAAR KID TE LEIDEN.

MAAR, KANSAS! WIJ KUNNEN SAMEN NOOIT HET VEE OVERBRENGEN! JE WILT OP HET LAATSTE MOMENT TOCH NIET DE KUDDE VERSPELEN?

WIJ HOEVEN HET OOK NIET ALLEEN TE DOEN, KIJK MAAR DAARGINDS...

TOT ZIJN GROTE VREUGDE ZAG BRYANT DAT DAN DREW EN ZIJN RUITERS VAN DE OVERKANT HEN TEGEMOET KWAMEN OM TE HELPEN DE KUDDE VEILIG DOOR DE STROOM TE BRENGEN.

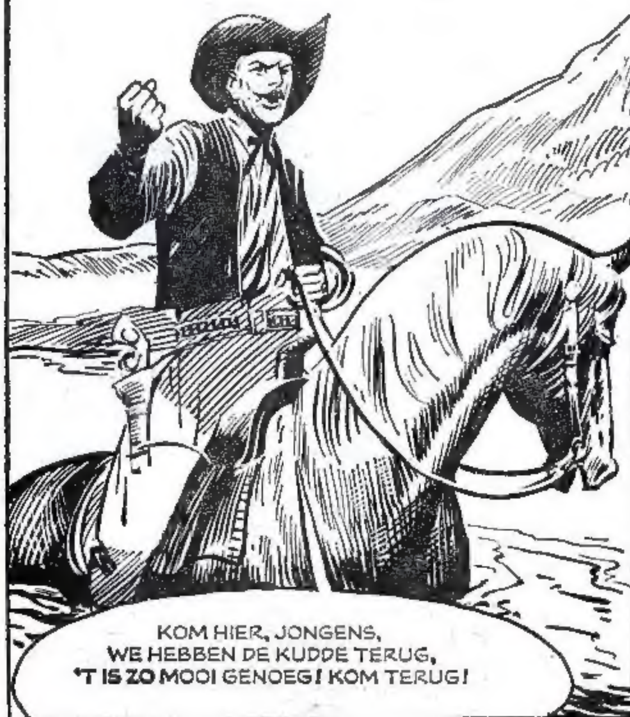
HALLO, KANSAS. HOE JE HET HEBT KLAARGESPEELD WEET IK NIET, MAAR HET DOET ME PLEZIER AL M'N BEESTEN TERUG TE ZIEN.

KID RIEP EEN GROET TERUG OVER HET WATER EN BRYANT ZWAAIDE TRIOMFANTELIJK MET ZIJN HOED. ALLES GING NAAR WENS.

DAT IS WAAR OOK! ZE ZOUDEN TEGEN ZONSOPGANG ONS HIER OPWACHTEN. IK WAS HET HELEMAAL VERGETEN!

DAN, BRENG HET VEE NAAR DE OVERKANT. BRYANT EN IK HEBBEN NOG EEN ANDER KARWEITJE OP TE KNAPPEN.

JUIST TOEN BRYANT EN KID HUN PAARDEN KEERDEN, HOORDEN ZE SCHIETEN IN DE BERGPAS. DAN DREW HOORDE HET OOK BOVEN HET GESTAMP VAN DE KUDDE UIT; HIJ RIEP KID EN BRYANT TERUG, MAAR HIJ RIEP VERGEEFS...

MAAR NOCH KID NOCH BRYANT GAF GEHOOR AAN DANS VERZOEK. DAN KEEK HEN NA EN BEGON TE LACHEN, INWENDIG TROTS OP ZULKE FLINKE KERELS.

IN DE BERGPAS DACHT DON AMERIGO EINDELIJK TE KUNNEN AFREKENEN MET EL FOX. HIJ NAM EEN ZEER GUNSTIGE POSITIE IN:

WE ZIJN MET HONDERD MAN ONGEVEER, GARCIA, WE KUNNEN ZE GEMAKKELIJK AAN.

EL FOX MAAKTE ZICH AL ONGERUST, TOEN HIJ DE GEWELDIGE OVERMACHT VAN DON AMERIGO ZAG. MAAR DAAR ZAG HIJ KID EN BRYANT AANKOMEN, MET DE GEWEREN IN DE HAND. HET GAF HEM WEER MOED.

VERHEUGD OVER HUN KOMST BEDANKTE EL FOX ZIJN VRIENDEN VOOR HUN HULP. HIJ GAF HUN EEN GORDEL MET PATRONEN.

Yakup mocht geen risico lopen

„Dus je hebt het begrepen, Yakup?"

„Zeker, Nesjnet Tikkor; maar hoe de ontknoping van dit alles zal zijn is mij duister als een nacht zonder sterren."

„Ik heb het je reeds gezegd, Yakup, je komt terug bij je ouders, die je al zo lang hebben gemist."

De beide mannen, Nesjnet, de oude, en Yakup, de jonge, bevonden zich tijdens dit gesprek nog aan boord van de *Erkos*. In de verte zagen zij de eerste lichten van Istanboel in de vallende schemering.

„Pas op, Yakup, de controle door de Turkse politie zal wel meevallen, maar houd toch je gezicht wat afgewend, want anders zien zij dat je te jong bent. Je moet hun mijn pas tonen en ik ben al een oude man."

„Maar als ik uw pas neem, Nesjnet, hoe komt u zelf dan van boord?"

„Laat dat maar aan mij over. Het leven heeft mij zijn listen geleerd. Ga naar het adres dat ik je heb gegeven, laat deze brief zien en wacht er totdat ik kom. Daarna gaan we naar je ouders. Maar het kan wel een dag duren; maak je niet ongerust. Allah behoede je."

De oude man verwijderde zich in de richting van het achterdek, Yakup bleef staan. De mededeling dat hij van Turkse afkomst was, geloofde hij. De mensen die hem in Griekenland hadden opgevoed, waren zijn ouders niet. Dat hadden ze nooit verzwegen. Maar zou de oude man, die zijn reisgenoot was geweest en die zich voor pelgrim uitgaf, hem werkelijk bij zijn eigen ouders terugbrengen? Of werd hij in de val gelokt?

Het duurde nog anderhalf uur, voordat de passagiers aan wal konden gaan. Toen ging Yakup met afgewend hoofd langs de politie. Hij toonde zonder enig spoor van zenuwachtigheid zijn papieren en enkele minuten later stond hij in Istanboel. Wat nu? Nesjnet Tikkor had hem aangeraden de tram te nemen. Maar Yakup overlegde, dat hij nog de gehele avond de tijd had. Hij vroeg iemand de weg en wandelde langzaam in de richting die men hem had gewezen. Vreemde gedachte: binnen enkele dagen zou hij tegenover zijn eigen ouders staan, die hij niet meer kende...

Wat een machtige stad was Istanboel! Groter dan hij zich had voorgesteld, al wist hij dat er een miljoen mensen woonden. Auto's snelden hem voorbij, slecht verlichte trams snerpten in de bochten. Yakup voelde zich nu rustiger worden. Wie zou hem nog naar papieren vragen? In de grote drukte ging hij verloren. Nergens is een mens moeilijker te vinden dan in een wereldstad.

Na nog enkele malen de weg te hebben gevraagd, was hij aan het huis, waar hij de brief zou afgeven. Karose heette de man.

Tot zijn grote verbazing werd hij heel hartelijk ontvangen. Men scheen op hem te wachten. Zwarte koffie stond gereed.

„Goede reis gehad?"

„Uitstekend, geen zuchtje wind."

„Je blijft bij ons logeren totdat Nesjnet Tikkor komt?"

„Graag, maar hij zal er toch morgen wel zijn?"

„Dat is niet te zeggen. Hij blijft aan boord totdat hij gelegenheid krijgt om te ontsnappen. Lukt dat niet, dan laat hij zich in de schemering van boord glijden en zwemt naar land."

„Een gevaarlijke onderneming, die hij beter aan mij had kunnen overlaten. Ik ben nog jong."

„Hij wenste jou geen risico te laten lopen. Op jou wachten nog veel dagen, op hem slechts weinig."

„Hij is een goed man."

„Verlang je ernaar je ouders te ontmoeten?"

„Welke zoon zou dat niet? Het is allemaal zo vreemd. Nesjnet Tikkor sprak in raadselen. Ik weet van mijn eigen geschiedenis zo bitter weinig. Wie ben ik?"

„Het is niet zo heel ingewikkeld, Yakup. Je was nog maar vier jaar, toen onze goede stad getroffen werd door een aardbeving. Je ouders woonden toen in een oude wijk in het centrum. Nu wonen ze in de voorstad Pera. Ze namen na de ramp de vlucht en kwamen op een schip, met vele andere vluchtelingen, dat hen in Griekenland bracht. Zodra de stad de ergste tijd had doorstaan en weer enigszins bewoonbaar was geworden, keerden vele vluchtelingen terug. Je ouders ook. Bij de grote drukte in de Griekse haven raakten ze je echter kwijt en alle nasporingen bleven tevergeefs. Ten einde raad zijn ze toen toch maar naar Istanboel teruggekeerd. Maar zowel je vader als je moeder kon je niet vergeten. In alle Griekse kranten verschenen oproepen, maar zonder resultaat. Dat is nu vijfentwintig jaar geleden. En toen, plotseling, ontvingen je ouders een brief uit Griekenland. Kemilos was de afzender."

„Van mijn vader?"

„Van je pleegvader."

„Hoe kwam hij aan 't adres?"

„Het had immers vijfentwintig jaar geleden in de kranten gestaan!"

„Dat begrijp ik niet!"

„Luister. Jij was aan de haven je ouders kwijtgeraakt. Een heer ontfermde zich over je en nam je mee naar huis. Hij was van plan je bij de politie te brengen. Zijn vrouw wilde dat echter niet. Ze had zelf geen kinderen en wilde je niet meer afstaan. Toen de oproep in de bladen verscheen, bewaarde je pleegvader die, doch gaf er geen gehoor aan. Na de dood van zijn vrouw schreef hij onlangs alles aan je eigen vader."

„Nu wordt het me duidelijk. Maar waarom heeft Nesjnet Tikkor dat niet verteld? Hij heeft me gezegd, dat ik mijn eigen ouders zou terugzien, maar ik was bang, dat het een verzinsel was. Had mijn pleegvader, Kemilos, mij niet gerustgesteld, dan was ik nooit meegegaan!"

„Hij heeft het je niet direct in Griekenland verteld, omdat Kemilos hem gevraagd had dat niet te doen."

„Maar waarom is het nodig, dat ik zo mijn eigen vaderland word binnengesmokkeld?"

„Vreemdelingen die geen papieren hebben, worden niet zonder onderzoek in het land toegelaten. Jij bent volgens onze wetten vreemdeling en een onderzoek naar je geval zou misschien jaren nodig hebben. Nesjnet Tikkor wilde je daarom op deze wijze ons land binnensmokkelen, je ouders wilden geen jaren meer wachten voordat ze je terugzagen. Ze zijn oud, begrijp dat wel."

Yakup staarde voor zich uit. Zijn gastheer keek hem belangstellend aan, maar zweeg.

„Dus Kemilos heeft mij eigenlijk ontvoerd?" verbrak Yakup de stilte.

„Zeker, dat heeft hij."

„Maar ik moet het hem vergeven. Hij heeft voor mijn toekomst gezorgd, ik ben reeds eigenaar van een tabaksfabriek. Mijn leven is dank zij hem over rozen gegaan. Ik heb nooit begrepen waarom ik de Turkse taal moest leren, maar nu weet ik het."

De volgende dag wachtte Yakup ongeduldig op de komst van Nesjnet Tikkor. Hij verscheen niet. Zijn gastheer maande de jonge man aan geduld te hebben. Het zou wel een paar dagen kunnen duren. De tweede, de derde, de vierde dag verstreek, maar Nesjnet kwam niet. Yakups gastheer begon zich nu ook af te vragen wat er gebeurd zou kunnen zijn. Hij ging op onderzoek uit.

„Ik zal je het adres van je ouderlijk huis geven, Yakup, je moest nu maar gaan," zei hij op de avond van dezelfde dag

Yakup popelde van verlangen. Hij bedankte zijn gastheer en verzocht hem aan Nesjnet te vragen hem te volgen, zodra hij kwam. Op dat verzoek kreeg Yakup geen antwoord.

„U brengt toch mijn vraag over?"

„Nee, maar. . . ach natuurlijk, Yakup. Goede reis, ik hoop je spoedig weer te zien. Vrede zij met je."

In de tram die hem naar Pera bracht, trappelde Yakup van ongeduld. Hij kon geen rust vinden. Hij stapte uit, vroeg de weg en draafde naar zijn ouderlijk huis. Maar dichtbij gekomen vertraagde hij zijn tred. Daar moest het zijn. . . Nog vóórdat hij bij de deur was, kwam een grijze vrouw naar buiten. In haar ogen glansden tranen. Zij greep zijn hand en keek Yakup aan.

„Yakup, mijn jongen," sprak zij.

„Moeder. . ."

Een ogenblik hielden moeder en zoon elkaar stevig omarmd.

„U wist dat ik vandaag komen zou?"

„Karose heeft het mij geschreven."

„U wist direct dat ik het was?"

„Ja, aan het litteken op je rechterhand. Dat is van een wond, opgelopen bij de aardbeving."

„Moeder, ik verlang ernaar mijn vader te zien."

Ze stapten het huis binnen.

„Bent u in de rouw?"

„Heeft Karose je niets verteld?"

„Nee!"

„De pelgrim die je reisgezel was, is verdronken bij een poging om naar land te zwemmen."

„Wat verschrikkelijk, moeder."

„Ja, Yakup, verschrikkelijk. Hij ging je halen om zekerheid te hebben, dat jij het inderdaad was. Wij zijn welgesteld, we waren bang dat men een vreemde voor ons eigen kind zou willen laten doorgaan."

„Hij wist dat hij me kon herkennen aan het litteken?"

„Ja."

„Maar niemand. . ."

„Niemand behalve je vader en ik weten van dat litteken," antwoordde de oude vrouw zacht.

Ontsteld sprong Yakup op.

„Nesjnet Tikkor gaf mij zijn pas om mij behouden aan land te brengen," stamelde hij. „Hij kende het litteken. . . hij was. . ."

Zijn moeder boog haar hoofd.

„Hij was je vader. Hij wilde jou geen risico laten lopen. Op jou wachtten nog veel dagen, op hem slechts weinig. . ."

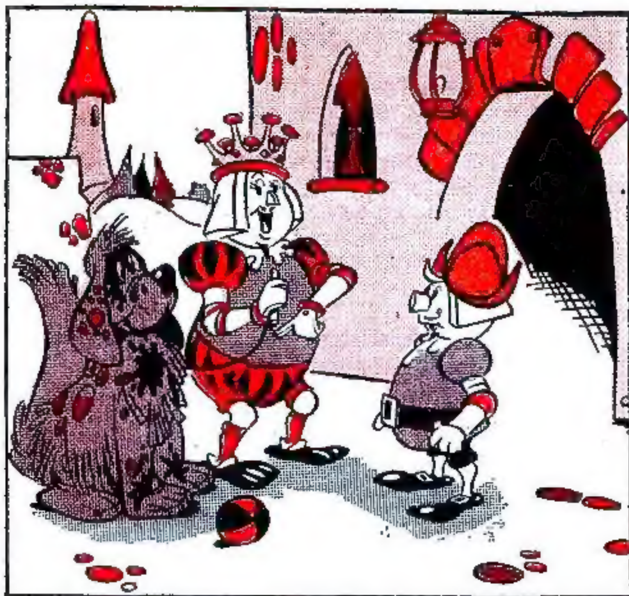
G. Harmse

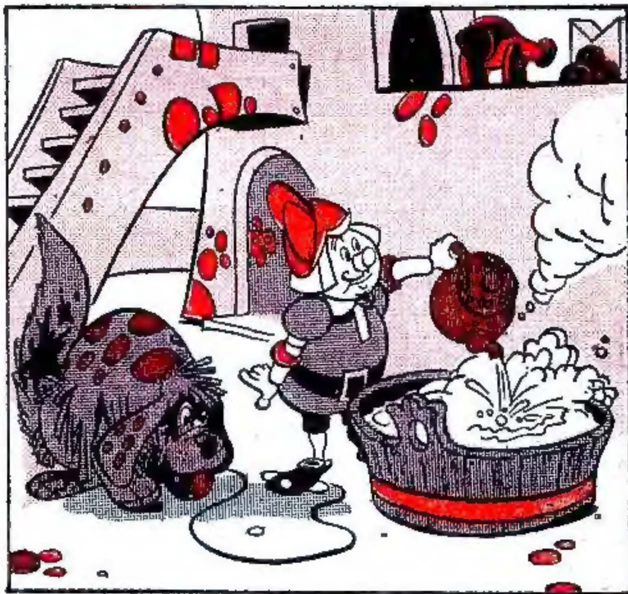
„Op jou wachtten nog veel dagen, op hem slechts weinig..."

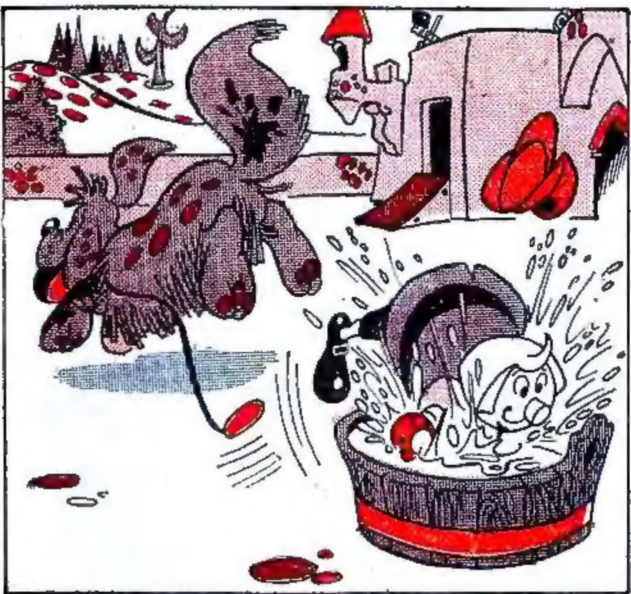
SPELEND

Op zekere dag liet de koning zijn lakei Pogo roepen. „Je moet Tino wassen, die is zo smerig," zei hij. Tino was de hond van de koning, die buitengewoon muzikaal kon blaffen. Hij was de beroemdste hond in heel Speelgoedland.

„Tot uw dienst, majesteit," zei Pogo. Maar toen hij de tobbe volgoot, dacht hij: Wat een afschuwelijk karweitje. Zo dacht Tino zelf er ook over, die heerlijk met een bal speelde en dat liever deed dan zich te laten inzepen.

Toen de tobbe vol was, zei Pogo tegen Tino: „In de tobbe, Tino!" „Woef woef," blafte Tino en hij rende weg, waarbij Pogo zo'n harde ruk kreeg, dat hij in de tobbe viel. Want Pogo had per ongeluk op Tino's riem gestaan . . .

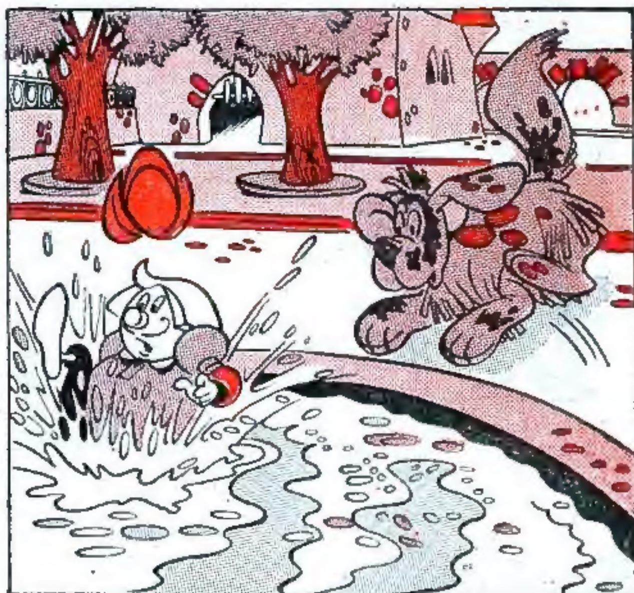
Pogo klauterde druipnat en woedend uit de tobbe en ging Tino achterna. „Vervelend beest," foeterde hij. Tino legde de bal neer, kwispelstaartte eens en wachtte. Hij hoopte dat Pogo de bal zou pakken en weggooien om met hem te spelen.

SPEELGOED

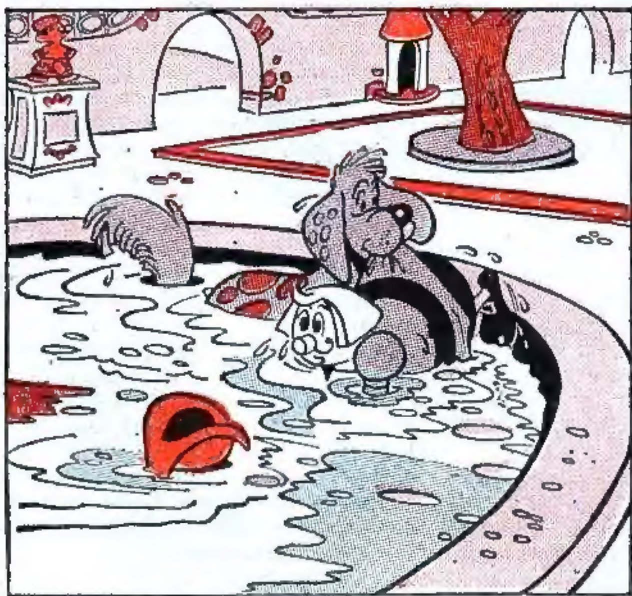

Maar Pogo moest de orders van de koning uitvoeren en Tino in bad stoppen. Hij zag de bal zelfs niet eens, totdat hij erop trapte. En weer gleed de arme lakei uit en rolde over de bal naar de vijver in de paleistuin. Z'n tweede bad!

„Help!" gilde Pogo. „Ik val in de vijver." Maar er was niemand om hem tegen te houden en PLONS ging hij kopje onder. Tino spitste vrolijk de oren. Aha, dacht hij, Pogo wil met me spelen in de vijver. Ik doe mee, heel graag, hoor!

Nu was de vijver gelukkig niet diep en Pogo had er gemakkelijk zelf uit kunnen komen. Maar dat vond Tino juist niet leuk. „Ik zal je redden," blafte hij. Hij sprong in de vijver, beet Pogo in zijn jas vast en trok hem naar de kant.

Na dit bad was Tino helemaal schoongespoeld en de koning was erg tevreden. „Pogo, hier is een schaal koekjes," zei hij, „je zult wel honger hebben gekregen." Nu was Pogo's boosheid als bij toverslag verdwenen. Hij deelde zelfs zijn koekjes met Tino.

De Bandieten van Sicilië

DOOR MARY FITT

IV

KORTE INHOUD VAN HET VOORAFGAANDE: *Anne en Peter Brett zijn door hun oom Paul uitgenodigd voor een autotocht op Sicilië. Tijdens een heftig onweer raakt de auto onklaar; op zoek naar hulp belanden Anne en Peter in het vervallen landhuis Castelforte van Sebastiano, Leopoldo en Angela de Caro. Sebastiano vertelt dat zij wezen zijn en dat hun neef Luciano hun de erfenis heeft ontnomen. Op de terugweg worden zij ontvoerd naar een grot; de rovers hebben hen voor de Caro's gehouden.*

Maar Bruno wilde gelijk hebben, wat er ook gebeurde. De beschrijving van blond haar en blauwe ogen klopte wél wat Peter en Sebastiano betrof, maar voor de rest leek het nergens naar. Guido antwoordde niet. Hij riep: „Maria! Maria!"

Op die roep kwam een van de vrouwen, die achter in de grot stonden, naar voren. Ze was donker en dik en heel erg bruin van huid. Ze had een helgele zakdoek om het haar gebonden en zag er uit als een zigeunerin.

„Zijn dat de Carokinderen van Castelforte?" vroeg Guido.

Maria keek van Peter naar Anne en barstte toen in lachen uit. „Zeg, wat mankeert je?" vroeg ze. „Ben je helemaal gek geworden?"

„Vraag dat maar aan Bruno," zei Guido. „Hij bracht ze mee en hij beweert, dat het de kinderen van Castelforte zijn." Hij wendde zich nu weer tot Bruno: „Ik geloof toch, dat je mijn vrouw wel zult geloven, hè?" zei hij, terwijl hij aan zijn lange snorpunten draaide. „Je weet toch, dat Maria in de keuken van de Caro's heeft gewerkt, voordat ik met haar trouwde?"

„Wélke de Caro?" barstte Peter los.

Maria keek hem verbaasd aan. „Graaf Luciano de Caro," antwoordde ze. „Ik was keukenmeisje, toen hij weggevoerd werd. Ik was destijds nog een jong meisje. Toen de soldaten kwamen en signor Luciano arresteerden en hem en zijn familie meenamen, vroeg de signor of we wilden blijven totdat hij terugkwam. Ik heb dat gedaan, totdat ik met Guido trouwde. Toen was ik de tweede kokkin."

„Hoe lang is dat geleden?" vroeg Peter.

Maria keek haar man aan, alsof ze wilde vragen of ze dat mocht vertellen. Hij fronste zijn wenkbrauwen, maar aangezien hij niets zei, ging Maria verder.

„Dat is tien jaar geleden, toen ik tweeëntwintig was."

„Luciano is toch weer teruggekomen, hè?" vroeg Peter.

„Ja, maar toen was ik al weg. Dat was jaren later. Ik had toen al eerste kokkin kunnen zijn, maar ik was getrouwd en had een zoontje waarvoor ik zorgen moest."

„Herinnert u zich dan de Caro's niet meer?" vroeg Anne. „Ik bedoel de twee jongens en het meisje."

„Natuurlijk wel," zei Maria verontwaardigd. „Ik heb ze vaak gezien, ik zou ze direct herkennen. Toen ik getrouwd was, kwam ik zo nu en dan nog op Castelforte. Sebastiano en Leopoldo waren tweelingen en dan was er nog een meisje, Angela, dat een jaar jonger was. Toen. . ." — ze wierp weer een vragende blik op haar man — „toen kwamen er moeilijkheden en de kinderen werden weggehaald. Niemand weet wat er met hen gebeurd is. Ze zeggen dat ze niet meer leven."

„Weet iemand ook wat er met Luciano gebeurd is?" onderbrak Peter haar.

Nu kreeg Maria geen kans de vraag te beantwoorden, want Guido maakte een dreigend gebaar tegen haar. „Ga terug naar je kookpot," zei hij ruw. „Nu, Bruno, je zult moeten toegeven dat je je vergist hebt. Om je nog iets te noemen: Je hebt de kinderen nu horen praten. Heb je nog het lef om te beweren dat ze Sicilianen zijn?"

Bruno mopperde boos wat voor zich heen. Hij wilde niet ronduit toegeven dat hij zo'n stomme fout had gemaakt.

„Ze doen maar alsof ze geen fatsoenlijk Italiaans kunnen spreken," zei hij, maar je kon wel aan zijn verongelijkte gezicht zien, dat hijzelf ook niet geloofde wat hij zei.

„Natuurlijk zijn wij het niet," zei Anne. „Mogen we nu asjeblieft weer weg? We zijn Engelsen en onze oom weet niet waar we blijven. We zijn al zo lang op pad."

„U moet ons laten gaan," drong Peter aan. „En u moet ons terugbrengen naar de hoofdweg, met de muilezels. U hebt ons helemaal voor niets hierheen laten komen, dan moet u nu ook maar. . ."

„Wacht 'ns eventjes," onderbrak Guido hem. „Jullie zijn niet de Caro's en al onze moeite is voor niets geweest. Maar misschien kunnen we jullie toch nog gebruiken." Hij stond diep na te denken en na enkele seconden knipte hij met zijn vingers en zei opgewonden tegen Bruno: „Je zegt dat je deze kinderen uit Castelforte zag komen?"

„Ja, ze kwamen de voordeur uit. Daarom dacht ik ook dat het de kinderen waren die we zochten! Bovendien had ik de Caro's nog nooit gezien!"

„Ja, ja, dat hoef je niet nog eens te vertellen," onderbrak Guido hem ongeduldig. „Je hebt een fout gemaakt en die moet ik zien te herstellen." Hij richtte zich weer tot Peter en Anne en zei vriendelijk:

„Vertellen jullie me eens, hebben jullie nog andere kinderen in het huis gezien?"

„Kinderen? Wat voor kinderen?" zei Peter quasi-verbaasd.

Guido legde zijn hand op Peters arm. „Als je me niet de waarheid vertelt. . ." Hij draaide Peters pols een slag om. „Vertel op, herinner je je niet meer iemand anders in het huis te hebben gezien?"

Peters gezicht vertrok even van pijn, maar koppig zei hij: „Wie zou ik daar hebben moeten zien?"

„Wat moest je dan in dat huis doen?"

„Schuilen voor de regen natuurlijk!" zei Peter boos. Guido stond op het punt Peters pols nog verder om te draaien, maar vóórdat hij de kans kreeg, vloog Anne op hem af en schopte hem keihard tegen zijn scheenbeen

„Laat mijn broer los, schurk!" riep ze woest. „Als je dat nóg 'ns durft, dan zal ik — dan zal ik. . ." Wát ze wilde doen, wist ze zelf niet, daarom gaf ze hem nog maar een harde schop tegen zijn been. Guido keek niet eens boos. Hij keek alleen maar erg verbaasd en liet Peters arm los.

„Het spijt me, signorina," zei hij vriendelijk. „Het spijt me, dat je broer en jij ons niet willen helpen. We willen jullie geen kwaad doen, maar ja, als jullie ons niet willen helpen. . . Weet je absoluut zeker, dat je ons niet wilt vertellen of je de Caro's in dat huis hebt gezien? Vertel ons de waarheid en dan zijn jullie vrij, dan stuur ik een man met jullie mee om de weg terug te wijzen."

Hoopvol keek hij Anne aan, maar zij wilde haar belofte ook niet verbreken en Sebastiano en Leopoldo verraden. Ze kreeg opeens een idee. „We hebben wel iets gezien. . ." fluisterde ze. „We dachten dat het spoken waren."

Tot haar verbazing nam Guido het ernstig op. „Spoken?" vroeg hij. „Wat voor soort spoken?"

„Wel, zoals spoken er meestal uit zien. Soms hebben ze gaten in hun hoofd en hun borst en ze dragen meestal witte kleren."

Anne kon zó fantaseren dat ze het

. . .daarom gaf ze hem nog maar een harde schop tegen zijn been.

Op dat moment hoorde ze een van de mannen roepen: „Kijk, Guido, ik zie een kaars in het huis bewegen!"

bijna zelf geloofde. Ze kreeg er warempel kippevel van en zag in haar verbeelding de spoken voor zich, alsof ze ze opgeroepen had. „Ja," zei ze geheimzinnig, „ze wandelden rond en kreunden en gilden. Sommigen droegen kaarsen."

„Kaarsen?" vroeg een stem achter haar

Anne draaide zich om en zag dat alle vrouwen en ook een paar mannen dichterbij waren gekomen om te luisteren. De meesten hadden angstig vertrokken gezichten. Een van hen gilde. Het was Maria. Ze sloeg haar armen om Guido's hals en riep: „Guido, Guido, ga er niet heen! Het huis is behekst sinds die verschrikkelijke moorden!"

„Stil," zei Guido, maar Maria was niet meer te stuiten. „Iedereen weet het in het dorp," ging ze op klagende toon verder. „Niemand durft dicht bij het huis te komen en die destijds hebben meegeplunderd, hebben allemaal hun straf gehad."

„Dwaze vrouw!" riep Guido uit. „Jij met je malle bijgeloof van onze voorouders! Dat is al lang voorbij!"

Maar Maria hoorde niets en ging verder:

„Ze dachten dat het geen kwaad kon, omdat het huis van signor Luciano was, en ze volgden zijn bevelen op. Maar daarna, toen hij gevlucht was, zijn er vreselijke dingen gebeurd, die niemand ooit kan vergeten."

„Ach wat, onzin!" zei Guido. „Het wordt tijd dat we zelf eens een kijkje gaan nemen." Hij wendde zich tot de andere mannen. „Zadel de muilezels. Zes van jullie gaan met me mee; ik moet mannen hebben die niet bang zijn."

„O, lieveling!" riep Maria ontzet uit. „Ga toch niet. Denk toch aan onze kleine Luigi! Ik voorspel je dat je je ongeluk tegemoet gaat. De mannen die Castelforte beroofd hadden, moesten al es terugbrengen naar de pastorie, zodat alles later terug kan naar de Carofamilie. Ga niet, je zult vallen en je been breken, of je krijgt een trap van de muilezel. Ik weet het zeker!"

Guido duwde haar ongeduldig van zich af.

„Kom mee, mannen. Waar kaarsen branden, moeten ook mensen zijn en geen spoken. Wie gaat er met me mee? We zijn er net als het donker wordt."

Maar niemand kwam naar voren.

„Heel goed, lafaards!" riep Guido. „Blijven jullie maar bij de vrouwen. Maar bedenk wel, als ik de kinderen vind, houd ik de hele beloning zelf. Als jullie niet vrijwillig meegaan, zal ik jullie moeten bevelen."

Hij noemde zes namen op van mannen en beval hun de geweren te pakken. Onwillig kwamen ze naar voren, mopperend dat het al zo laat was en dat ze zo moe waren.

„Wat gebeurt er met de Engelse kinderen?" vroeg Bruno. „Die laat je zeker hier, hè?"

„Nee, die gaan met ons mee!" snauwde Guido. „Dan kunnen ze ook niet ontsnappen en ons verraden. Bovendien, als we dicht bij het huis zijn, kunnen we hen vooruitsturen om hun vrienden te roepen. Ik ben er namelijk van overtuigd dat de Caro's in het huis zijn. Als ze bekende stemmen horen, komen ze wel te voorschijn en dan hoeven wij ook niet te zoeken."

Bruno gromde goedkeurend.

„Zadel de muilezels," beval Guido. „De Engelsen kunnen wel samen op één ezel zitten, we kunnen er niet meer missen."

Toen ze het steile bergpad afreden, zei Peter, die achter Anne zat: „We móeten ze voor zien te komen en Sebastiano waarschuwen."

„Natuurlijk," zei Anne. „Guido zou ons toch vooruitsturen? Dan hebben we een kans om hen te waarschuwen."

„Ja, we kunnen het proberen," zei Peter. „Maar stel je voor, dat Guido en zijn mannen het huis omsingelen

en de uitgangen versperren..."

„Puff," zuchtte Anne, „laten we daaraan nu nog niet denken. Ik vind de muilezel niet zo best rijden als de vorige. Ik word zo vreselijk door elkaar geschud!"

„Ik ook," zei Peter. „Al mijn hersens liggen door elkaar."

„Dat wist ik al lang," antwoordde Anne en beiden moesten even lachen. Maar in de schemering zagen ze plotseling de gezichten van de mannen rondom hen, die naar hen keken, en die gezichten beloofden niet veel goeds. Er was echt niets om te lachen...

VIJFDE HOOFDSTUK

De brand

Het was al helemaal donker toen ze in de buurt kwamen van Castelforte. Peter porde Anne in haar rug.

„Zeg," fluisterde hij, „ik glij stiekem van de ezel af. Ik geloof dat we vlak bij het huis zijn."

„Ik ga met je mee," zei Anne vastberaden.

„Nee, nee, doe dat nu niet," zei Peter. „Als ze jóú zien zitten op de ezel, merken ze niet gauw dat ik niet meer achter je zit. Kom jij nu maar wat later!"

„Ja, maar wat gebeurt er met me als die kerels ontdekken dat jij weg bent? Dan houden ze mij natuurlijk vast als een soort gijzelaarster. Brr!"

„Tja," antwoordde Peter, „daaraan heb ik ook al gedacht. Maar, weet je, je doet net alsof ik er kilometers terug al afgegleden ben, en dan bied jij aan om de Caro's te roepen, net zoals Guido het wilde."

„Dat smoesje hebben ze zó door," protesteerde Anne.

„Niks, hoor," zei Peter, „jij kunt fantastisch toneelspelen. Weet je nog wel met die schoolvoorstelling in de kerstvakantie? Wat hebben we toen om jou gelachen! Je was geweldig."

„Dat heb je me toen nooit gezegd," mokte Anne. „Toch... nou, vooruit dan maar, dan zal ik het doen." Zij was kennelijk gevleid door Peters compliment. Peter liet zich heel stilletjes van de ezelsrug afglijden en Anne was doodsbenauwd dat een van de bandieten plotseling zou beginnen te schreeuwen. Maar niemand had iets gemerkt — wat een opluchting!

Nu kwamen ze bij de muur, die het huis omgaf. Alle mannen reden een stuk voor haar uit en het was niet moeilijk voor haar om te ontsnappen. Ze kroop op handen en voeten achter de cipressebomen, tastte met haar handen langs de muur, net zolang totdat ze een soort poortje ontdekt had. Wat een geluk: ze kon het zo maar openen.

Op dat moment hoorde ze een van de mannen roepen: „Kijk, Guido, ik zie een kaars in het huis bewegen!"

Nog geen seconde later weerklonk een schreeuw. „De Engelse kinderen zijn ontsnapt!"

Terwijl Anne voortholde in de richting van het huis, hoorde ze allerlei Italiaanse stemmen door elkaar schreeuwen. Er heerste kennelijk grote verwarring onder de bandieten. Ze hadden ook wel erg slecht op hen gelet, dacht Anne, het was een koud kunstje geweest om er vandoor te gaan.

Anne was nu op het terras, rende naar de voordeur en... het geluk was wel met haar, want die deur stond op een kier! Ze glipte erdoor en sloot de deur. Net was ze bezig ook nog een ijzeren ketting voor alle zekerheid vast te maken, toen het licht van een kaars op haar viel. Verschrikt draaide ze zich om... Wat een opluchting, het was Peter maar!

„Ik kan de Caro's nergens vinden," zei hij. „Ze zijn niet in de eetkamer, waar we straks gezeten hebben."

„Wat moeten we dan? Zullen we er maar vandoor gaan? Straks pakken die boeven ons weer!"

„Nee," antwoordde Peter haastig, „ik heb een idee. Als ik wat kaarsen vind en die aansteek, ga ik ermee voor de ramen lopen. Guido en zijn mannen denken dan vast en zeker dat er tóch spoken zijn!"

„Guido niet," zei Anne. „Guido gelooft niet in spoken. Hij is veel te nuchter."

„Maar de anderen wel," hield Peter vol.

„Ja, maar nu is Guido de baas, hij geeft heus wel zijn bevelen en die volgen ze op, reken maar."

„Nou ja, dan doe ik het niet," zei Peter berustend. „Ik wilde ze alleen maar wat langer op een afstand houden, het leek me zo grappig om ze echt bang te maken. Maar ik móét Sebastiano en de andere twee vinden. Ik zal nu maar eerst naar boven gaan om daar te zoeken. We kunnen niet weggaan voordat we ze hebben gevonden. Wacht maar op me, ik ben zó terug."

„Wacht eens," zei Anne luisterend. „Wat is dat?"

Ze hoorden nu duidelijk voetstappen op het terras. Toen herkenden ze ook de stem van Guido: „Open de deur als je leven je lief is!" riep hij. „In naam van Luciano de Caro, het hoofd van de Carofamilie, beveel ik: open de deur!"

Peter blies zijn kaars uit. Ze gaven geen antwoord. Ze wisten dat ze van buiten af niet gezien konden worden. „Ze denken dat we de Caro's zijn," fluisterde Anne.

„Guido denkt dat, ja, maar de anderen geloven meer in spoken," zei Peter. „Weet je wat? Ik ga toch naar boven en ga met een kaars voor het raam staan zwaaien."

„Maar dan zien ze je," protesteerde Anne.

„Nee, hoor. Ik kruip over de vloer en hou de kaars boven mijn hoofd. Geef mij je zakdoek, dan wikkel ik mijn hand erin. Dan lijkt het net of de kaars zo maar los ronddanst, en dan worden ze doodsbenauwd!"

Anne gaf haar zakdoek en Peter vloog de trap op.

WORDT VERVOLGD

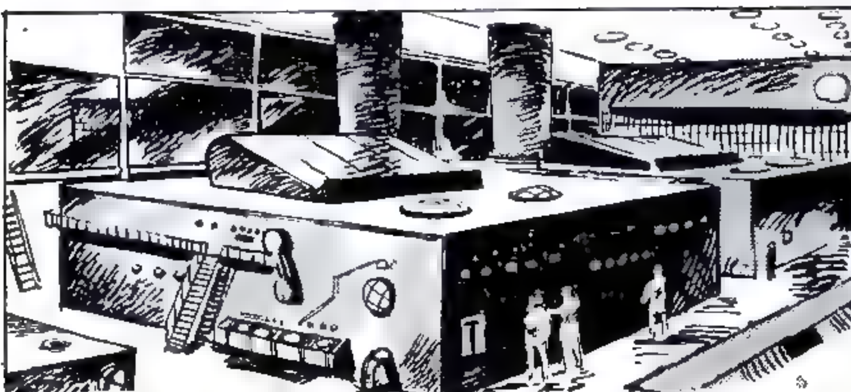

Ze gaven geen antwoord.

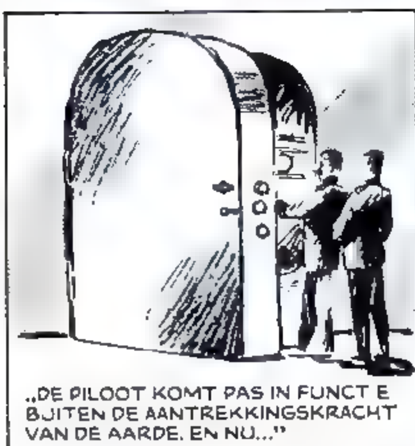

Captain
JOKER

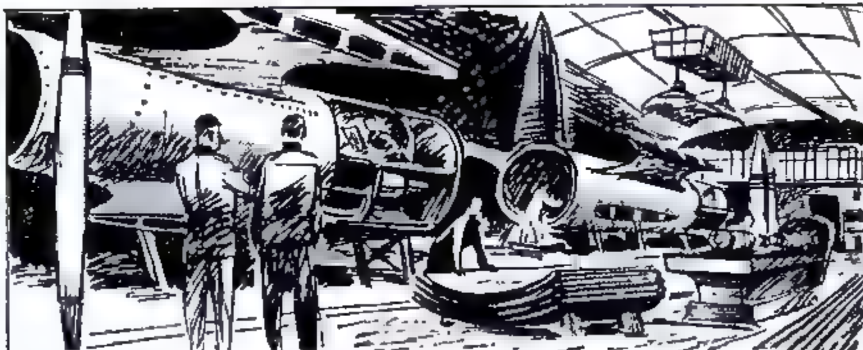

DE VOLGENDE MORGEN WAS JOKER AL VROEG OP OM ZICH TE VERVOEGEN BIJ DE OFFICIER DIE HEM ZOU OPLEIDEN.

DEZE STELDE HEM VOOR EERST DE OVERIGE INSTALLATIES TE GAAN BEZICHTIGEN

HIJ BRACHT JOKER NAAR EEN GROTE HAL, WAAR KOLOSSALE, OGENSCHIJNLIJK ZEER EENVOUDIGE MACHINES STONDEN OPGESTELD.

„DAT IS ONS ELEKTRONISCH BREIN, WAARMEDE WIJ DE START EN DE BESTURING VAN ELKE RAKET KUNNEN REGELEN," VERTELDE DE GIDS.

„DE PILOOT KOMT PAS IN FUNCT E BUITEN DE AANTREKKINGSKRACHT VAN DE AARDE. EN NU..."

DE GIDS OPENDE EEN ZWARE STALEN DEUR. VERBAASD KEEK JOKER OM ZICH HEEN. ZIJ BEVONDEN ZICH NU IN EEN ENORME FABR EKSHAL, WAAR DE RAKETTEN WERDEN GEMONTEERD. DE ZWARE ONDERDELEN WERDEN GETRANSPORTEERD MET STERK MAGNETISCHE KRANEN.

JOKER ZAG ER IETS DAT HEM OP EEN GOED IDEE BRACHT...

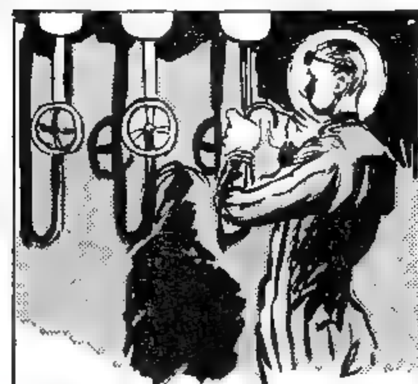

HIJ KEEK AANDACHTIG TOE, HOE EEN BRANDSTOFTANK IN EEN VAN DE RAKETTEN OP ZIJN PLAATS WERD GEBRACHT.

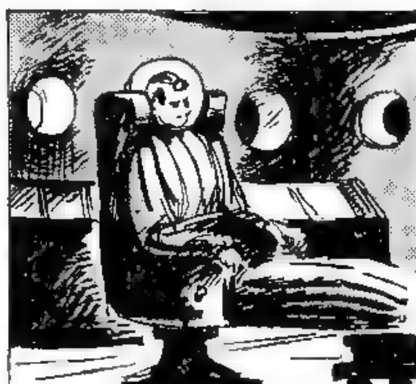

LATER, ALLEEN OP ZIJN KAMER, WIKTE HIJ HET VOOR EN TEGEN VAN HET STOUTMOED GE PLAN DAT BIJ HEM WAS OPGEKOMEN.

HIJ KREEG DE VOLGENDE DAGEN VOLDOENDE GELEGENHEID OM ALLE MAATREGELEN TE NEMEN. ALLES WAS DAN OOK VOOR ZIJN PLAN GEREED TOEN DE GROTE DAG KWAM, DAT HIJ ALLEEN EEN VRACHTRAKET NAAR JUNO III ZOU BESTUREN.

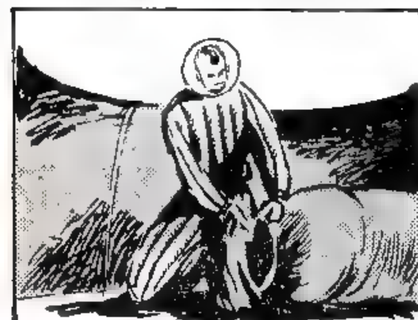

LACHEND EN VOL GOEDE MOED NAM HIJ IN DE RAKET PLAATS.

ZODRA HIJ ALLEEN WAS, RENDE HIJ NAAR DE BRANDSTOFLEIDINGEN

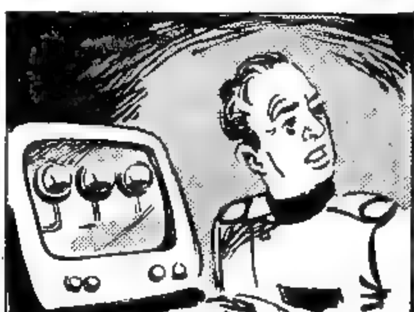

EN STELDE DEZE ZO, DAT DE RAKET NA VIER MINUTEN ZOU STOPPEN.

AMPER WAS HIJ TERUG, OF HIJ HOORDE HET STARTS GNAAL.

EEN EIGENAARDIG GEVOEL BEVING HEM; HIJ WERD MET ZO GROTE KRACHT IN ZIJN STUURSTOEL GEDRUKT, DAT HIJ ZICH NIET KON BEWEGEN.

DIT VERANDERDE ECHTER SPOEDIG; HIJ PROBEERDE OF HIJ ZIJN ARMEN EN BENEN KON BEWEGEN, STOND OP EN OPENDE ZIJN PLUNJEZAK IN EEN HOEK VAN DE CABINE.

TINEKE KWAM TE VOORSCHIJN! „SSSTT! ZE KUNNEN ONS AFLUISTEREN," WAS HET EERSTE DAT JOKER ZEI.

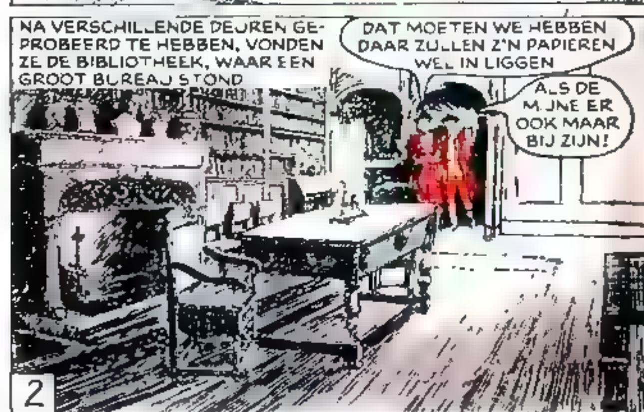

MAAR OP DE BASIS WAS IETS ANDERS ONTDEKT! OP VERSCHILLENDE INSTRUMENTEN HAD MEN DAAR ACHTERHAALD DAT DE BRANDSTOFTOEVOER IN DE RAKET GESTOPT WAS.

DICK TURPIN

DAT HEB JE HANDIG OPGEKNAPT, TOBY.
WE MOESTEN NAAR DE KUST VAN ESSEX ZIEN TE KOMEN. DAAR WEET IK EEN GESCHIKTE PLEK OM HET GELD OP TE BERGEN TOTDAT DE PRINS HET NODIG HEEFT.
DANK JE WEL, KAPITEIN. IK WIL ZO'N AVONTUURTJE AF EN TOE NIET MISSEN.

ALS HET GELD VEILIG OPGEBORGEN IS, MOETEN WE EERST UW PAPIEREN BEMACHTIGEN. WAARSCHIJNLIJK HEEFT HERTOG BRAGANZA ZE. HET IS HET BESTE DAT WE ZIJN HUIS DOORZOEKEN, ALS HIJ NAAR 'T FEEST IN SPRINGGARDEN IS.
UITSTEKEND, DICK. ALS IK KAN BEWIJZEN WIE IK BEN, ZAL DE REGERING ME STEUNEN EN BRAGANZA DE LAAN UITSTUREN.
1

EN ZO DRONGEN, EEN PAAR UUR LATER DICK EN DE PRINS HET HUIS VAN DE HERTOG BINNEN.
IK HOOR IEMAND ZINGEN. ZEKER DE BEDIENDEN, DIE VAN DE WIJN PROEVEN, NU HUN MEESTER WEG IS.
DES TE BETER, DAN WORDEN WE NIET GESTOORD

NA VERSCHILLENDE DEUREN GEPROBEERD TE HEBBEN, VONDEN ZE DE BIBLIOTHEEK, WAAR EEN GROOT BUREAU STOND
DAT MOETEN WE HEBBEN. DAAR ZULLEN Z'N PAPIEREN WEL IN LIGGEN
ALS DE MIJNE ER OOK MAAR BIJ ZIJN!
2

EEN VOOR EEN WERDEN DE LADEN OPENGETROKKEN.
NIETS VAN MIJ BIJ
DIE KNOEST IN HET HOUT, ZOU DAT EEN GEHEIME LA KUNNEN BETEKENEN?

DICK DRUKTE OP DE KNOEST EN METEEN SCHOOT EEN LADE OPEN, WAAR EEN BUNDEL PAPIEREN IN LAG
IK DENK 'T OOK!
MIJN WAPEN STAAT EROP. DAT MOETEN DE PAPIEREN ZIJN.
3

JA, ZE ZIJN HET. SOMMIGE PAPIEREN ZIJN GESCHREVEN DOOR MIJN VADER EN HIER IS MIJN GEBOORTEBEWIJS EN
WE ZIJN GESNAPT!

DICK RENDE NAAR DE DEUR, MAAR DEZE WERD VOOR ZIJN NEUS DICHTGEGOOID
WAT WAS DAT, DICK?
IEMAND HEEFT ONS GEZIEN EN DE DEUR AFGESLOTEN. NAAR IK ZO HOOR WORDT DE DEUR AAN DE ANDERE KANT VERSPERD. ZE ZULLEN DE SCHOUT WEL WAARSCHUWEN.
4

HET RAAM IS GETRALIED, MAAR ALS IEMAND PROBEERT BINNEN TE KOMEN, ZULLEN WE HEM WARM ONTVANGEN
HOPELOOS ZIET HET ER NOG NIET UIT, DAT PANEEL... HELP ME DE KAST VOOR DE DEUR SCHUIVEN

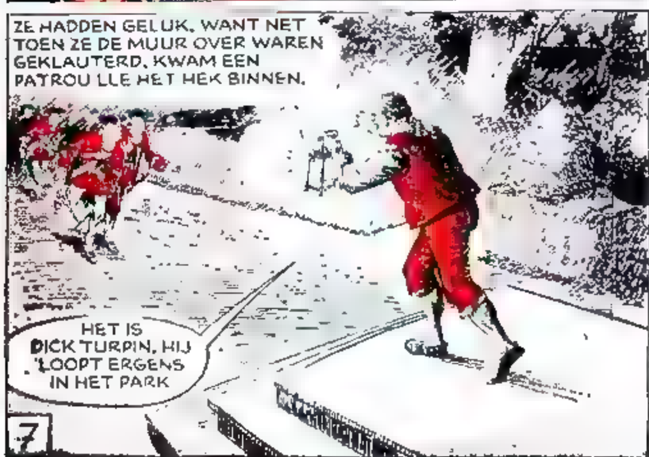

TOEN DE GLASSCHERVEN RINKELDEN, KWAMEN BRAGANZA'S BEDIENDEN TOELOPEN... DICK WACHTTE HEN AL OP.
DOE DIE DEUR OPEN OF ANDERS.

ZOU HET LUKKEN?
5

VLUG MAAKTEN DE MANNEN DE DEUR VRIJ, GEDWONGEN DOOR DICKS PISTOLEN.
EN VLUG EEN BEETJE!
WAT ZAL DE HERTOG ZEGGEN, ALS ZE ONTSNAPT ZIJN! MAAR GELUKKIG ZAL DE SCHOUT DE KERELS WEL TE PAKKEN KRIJGEN.
IK WOU DAT WE ZE NOOIT GEZIEN HADDEN
6

TOEN DE DEUR VRIJ WAS, RENDEN DE MANNEN WEG.
VLUG NAAR BUITEN, DOOR HET PARK EN OVER DE MUUR. DIE KERELS ZULLEN DE SCHOUT WEL GAAN WAARSCHUWEN!
WE ZIJN NOG VRIJ EN ZE HEBBEN ONS NOG NIET!

KOM MEE, CLAUDE, ONZE VRIENDEN ZITTEN TE WACHTEN EN IK BEN BENIEUWD WAT ER IN DE PAPIEREN STAAT.
IK BEN ER RAZEND NIEUWSGIERIG NAAR...

ZE HADDEN GELUK, WANT NET TOEN ZE DE MUUR OVER WAREN GEKLAUTERD, KWAM EEN PATROUILLE HET HEK BINNEN.
HET IS DICK TURPIN, HIJ LOOPT ERGENS IN HET PARK
7

EEN PAAR UUR LATER, VEILIG EN WEL
IK BEN GEBOREN IN HORTON HALL. MIJN GELD EN FAMILIEJUWELEN WERDEN BIJ MOEDERS DOOD IN DE KELDER VERSTOPT TOTDAT IK IN VEILIGER TIJDEN EROVER ZOU KUNNEN BESCHIKKEN. DE PAPIEREN BEWIJZEN DAT IK DE ERFGENAAM BEN VAN DE TROON.
8

Frederico vecht alleen tegen duizenden

II

DOOR CARLO MUNTINCK

Frederico keek de hal rond, waarin een paar dikke kaarsen een flauw schijnsel verspreidden. Het was hem zelf nog niet duidelijk hoe hij zich verder van zijn opdracht zou moeten kwijten, maar hij begreep dat alleen moed en slimheid hem zouden kunnen helpen.

Hij ging de gang in, die naar de linkervleugel leidde en toen hij aan het einde daarvan kwam, zag hij een man; die op een krukje zat bij de deur, die toegang gaf tot de gewelven.

Toen de bewaker hem hoorde, draaide hij zijn hoofd om en keek Frederico onderzoekend aan.

Die knikte en kwam rustig naderbij.

De bewaker sprong op en legde zijn hand op het gevest van zijn zwaard.

„Halt!" zei hij.

Frederico hief zijn hand op. „Niet te haastig, vriend. Ik ben Manfredo Dibella, een dienaar van de hertog. Onze heer verwacht dat de troepen van Parma morgen de aanval zullen beginnen. Hij wil de drie gevangenen voor die tijd naar een geheime schuilplaats doen overbrengen. Je begrijpt dat dit het eerste doelwit van de vijand zal zijn."

„Bedoelt ge de drie gezanten?" vroeg de bewaker.

„Die bedoel ik," antwoordde Frederico. „Er wachten zes soldaten bij de hoofdingang. Hun bevelhebber zal u een door de hertog gezegelde order overhandigen."

De bewaker liet zijn zwaard los. „Volg mij dan, messire Dibella."

Hij nam een sleutelbos van zijn gordel en ontsloot de deur, die toegang gaf tot de benedentrap. Op het moment, dat hij de sleutel uit het slot wilde halen, klemden zich twee handen om zijn keel, die hem met kracht achterovertrokken. Het volgende ogenblik maakten de vuisten van de bezoeker hem met een paar welgemikte slagen onschadelijk.

Frederico sleepte de bewusteloze bewaker in een nis, bond hem een lap van zijn eigen kleed voor de mond en snoerde zijn armen en benen vast met het touw, dat hij bij zich had. Daarna nam hij de sleutelbos en ging de trap af.

Beneden was een spaarzaam verlichte ruimte, waarop een groot aantal deuren uitkwam. De deur aan Frederico's rechterhand stond open en toen hij een blik naar binnen wierp, zag hij drie mannen, die met opgewonden gezichten zaten te dobbelen.

„Hela!" riep hij, „ge vergeet uw plichten toch niet, is 't wel?"

De man die juist wilde werpen liet de beker uit zijn hand vallen en de beide anderen sprongen ontsteld op.

Frederico wierp hun een strenge blik toe. „Bevel van de hertog," zei hij, „de drie gevangenen uit Parma moeten onmiddellijk naar elders worden overgebracht. Vlug wat! Mijn soldaten staan te wachten."

Een van de mannen kwam het vertrekje uit.

„Ik zal u helpen, heer," zei hij. „Messire neemt het ons niet kwalijk? De uren gaan zo traag, als men ze in ledigheid doorbrengt."

Hij bleef voor een van de deuren staan. „Deze is het, heer."

„Ik weet het," zei Frederico. „Maak open."

De zware deur knarste in haar hengels en bij het schijnsel, dat uit de gang naar binnen viel, zag Frederico drie mannen, die met zware kettingen aan de muur waren geketend

„Maak ze los," beval hij. De cipier bevrijdde de eerste gevangene van zijn boeien en terwijl de man wankelend opstond en zijn polsen wreef, waarin de ijzeren banden diepe striemen hadden achtergelaten, maakte hij ook de tweede los

Frederico wierp een snelle blik op de bewaker en toen hij zag, dat die zich over de derde gevangene boog, hief hij de zware sleutelbos op en liet hem met kracht op het hoofd van de cipier neerkomen, die zonder geluid voorover tuimelde.

„Wacht hier," zei hij, nadat hij zelf de laatste gevangene had ontketend. „Als alles goed gaat, zult ge spoedig in veiligheid zijn."

Hij deed de celdeur dicht en ging naar het vertrek van de wacht, waar de beide cipiers zwijgend aan de tafel zaten.

„Kom snel," zei hij, „uw makker is uitgegleden en hij schijnt lelijk gekwetst te zijn."

Ze gingen naar de cel en Frederico opende de deur en wees op de gevallene, die bewegingloos op de grond lag.

„Het beste zal zijn, dat jullie hem naar het wachtvertrek brengen," zei hij. „Hij schijnt er slecht aan toe te zijn."

De twee gingen de cel binnen en op het moment dat ze zich over hun collega bukten, duwde Frederico de drie gevangenen de gang op.

Een seconde later sloeg de zware ijzeren deur dicht en eer de beide cipiers het konden verhinderen, had Frederico de sleutel omgedraaid.

„Die zijn we kwijt," zei hij. „Nu moeten we maken dat we weg komen."

Hij nam de drie gezanten mee naar boven. Een van hen was een nog jonge man, maar de beide anderen waren reeds op leeftijd en het verblijf in de cel had hun geen goed gedaan.

Frederico begreep dat het onmogelijk zou zijn hen op dezelfde wijze buiten de stad te brengen als hij erin was gekomen.

„Ik zal u een veilige schuilplaats wijzen," zei hij. „Prins Alfio ligt voor de stad en zodra hij weet dat ge niet langer in gevaar zijt, begint hij de aanval."

Ze waren nu bij de hoofdingang. Frederico paste enkele sleutels en toen hij de goede had gevonden, opende hij voorzichtig de deur.

Schuin aan de overkant, voor het paleis van de hertog, liepen de soldaten hun wacht, maar verder was er niemand te zien.

Hij glipte naar buiten en wenkte de anderen, dat ze hem moesten volgen.

Zonder dat ze werden opgemerkt, bereikten de vier mannen de rivier. Aan weerszijden van de kaden, die bij de brug aanzienlijk waren opgehoogd, leidde een modderig pad naar het water. Als kind had Frederico daar dikwijls gespeeld en hij herinnerde zich nog heel goed hoe opgewonden hij was geweest, toen hij op zekere dag onder de brug een opening in de kademuur had ontdekt die meters diep was. Toen hij erin was gekropen zag hij, dat het gat achteraan zo ruim was, dat hij er zonder moeite in kon staan.

Het was zijn grootste geheim geweest, dat hij zelfs zijn beste vriendjes niet had verteld, en nu, jaren later, was die schuilplaats hem ineens weer te binnen geschoten.

Tastend langs de kademuur ging hij de mannen voor tot ze onder de brug kwamen.

„Sta mij toe dat ik u hier achter laat," zei hij. „Erg geriefelijk is het niet, maar toch nog altijd beter dan de kerkers van de hertog. Binnen enkele dagen, als de stad van ons is, kom ik u weer halen."

Hij wees de drie mannen de opening en toen ze zich verborgen hadden, liep hij langs de Sporno in de richting van de plaats, waar hij de stad was binnengekomen.

Nog buiten het licht van de wachtvuren liet Frederico zich in het water zakken en zwom naar de muur. Hij was er vlak bij en kwam juist boven water om adem te halen, toen er links en rechts van hem een zware plons klonk.

Eer hij begreep wat er aan de hand was, werd hij stevig vastgegrepen en even later brachten twee druipnatte soldaten hem bij hun commandant.

„We hebben hem, mijnheer Jolante. Hij wilde juist door het gat gaan."

„Ah!" zei de bevelhebber, „jij bent dus die schavuit die het hek vernield heeft, nietwaar?"

„Hek vernield?" herhaalde Frederico onnozel. „Welk hek?"

„Het afsluithek onder de muur, uilskuiken," zei de officier. „Wou je soms beweren dat je daar niets van af weet?"

Frederico keek van de een naar de ander. „Is er dan een hek in de rivier? Dan had ik er niet eens uit gekund."

De bevelhebber schudde hem door elkaar. „Zo, je wou dus de stad uit, hè? En waarom wou je dat?"

„Omdat ik bang ben," zei Frederico. „Als kind heb ik het beleg van Mantua meegemaakt en sinds die tijd ben ik doodsbang voor gevechten."

De officier lachte honend. „Breng hem maar naar het paleis," zei hij. „De hertog weet wel raad met zulke hazeharten."

Vier soldaten voerden Frederico de stad door en leverden hem af bij de wachtcommandant van het paleis. Toen deze hoorde waar Frederico gepakt was, fluisterde hij een van zijn mannen iets in het oor.

De soldaat verdween en kwam kort daarop terug. „Onze heer wenst de gevangene te zien," zei hij.

Frederico werd naar een vertrek gebracht, waar een achttal mannen bij elkaar waren. Een van hen, die op een ebbehouten zetel zat, werd door de anderen met grote eerbied behandeld en Frederico herkende direct de hertog van Modena.

Ottorino wees op de gevangene

Even later brachten twee druipnatte soldaten hem bij hun commandant.

„Waarom wou jij de stad verlaten?"

„Omdat ik bang was voor het beleg, Uwe Genade," antwoordde Frederico.

De hertog wenkte de man, die naast hem stond. „Haal Nello hier," beval hij.

Even later klonken er voetstappen in de gang en toen de deur openging, zei een stem: „Dat is hem, Uwe Genade! Dat is hem!"

Frederico draaide zich om en zag de bewaker van de kelderdeur, die beschuldigend zijn vinger naar hem uitstrekte.

„Het is goed," zei de hertog, „je kunt gaan. En jij, schurk, waar zijn die drie mannen, die je uit de kerker hebt gehaald?"

Frederico glimlachte. „Morgen, als prins Alfio de aanval begint, zult u hen in de voorste rijen tegen de stad zien optrekken," zei hij.

Ottorino sprong op. „Je liegt! Zeg me waar ze zijn."

„Waarschijnlijk in de tent van prins Alfio, Uwe Genade," antwoordde Frederico. „Toen ik zo onfortuinlijk was om gepakt te worden, had de laatste van hen zich juist door het gat gewerkt. Ik vermoed dat ze nu wel achter een kan wijn zullen zitten om wat van de schrik te bekomen."

De hertog sloeg met zijn vuist op de tafel. „Brutale hond! Als morgen Alfio aanvalt, zullen we hem warm ontvangen, dat beloof ik je. Maar jij zult er niet meer zijn om het mee te maken. Morgen, als de dag aanbreekt, zul je midden op het plein worden opgehangen. Breng hem weg!"

Frederico werd naar het lokaal van de wacht gevoerd, waar een half dozijn soldaten hem voortdurend bewaakten.

Spoedig kwam van buiten een ongewoon heldere gloed door de vensters, alsof er grote vuren werden aangelegd en een half uur later klonk op de piazza het geluid van hamerslagen.

Frederico wist maar al te goed waarvoor dat timmeren diende. Er liep een kille huivering langs zijn rug en hij probeerde aan iets anders te denken maar het luide gehamer herinnerde hem voortdurend aan de vreselijke werkelijkheid.

In het kamp van de prins waren de vuren op het plein intussen niet onopgemerkt gebleven. Bij het licht ervan zagen Alfio en de zijnen een aantal mannen die met balken en planken sjouwden, waarvan ze midden op het plein iets begonnen te timmeren.

„Een vreemde liefhebberij, zo midden in de nacht," zei Jacopo Arrenta. „Ottorino vindt het blijkbaar geraden zijn verdediging wat te versterken."

Fiorente schudde het hoofd. „Als dat geen schavot wordt, dan zal ik nooit van deze tocht terugkeren," zei hij. „Gelooft u ook niet, monseigneur?"

Prins Alfio knikte. „Anders is het niet," beaamde hij. „Maar voor wie zou het bestemd zijn?"

„Dat zal de tijd leren, Uwe Doorluchtigheid," antwoordde Fiorente, „maar ik vrees het ergste."

„Ik deel uw vrees, Fiorente," zei de prins en hij keek somber naar de bedrijvigheid op de piazza.

Langzaam gingen de uren voorbij. Het gehamer voor het paleis was nu afgelopen en in het oosten begon de hemel reeds lichter te worden. Van het plein kwamen geluiden, zoals van een groot aantal mensen die bij elkaar waren en duidelijk hoorde Frederico het gemurmel van vele stemmen.

Toen het zes uur was, kwam er een officier het vertrek binnen.

„Het is tijd," zei hij. „Breng de gevangene naar buiten."

De soldaten grepen Frederico beet en brachten hem naar de piazza, waar honderden mensen zich hadden verzameld.

Van het paleis naar het midden van het plein hadden twee rijen lansknechten een pad vrijgemaakt en langs die weg voerden de wachters Frederico naar de houten stellage, waarvoor die nacht de hamerslagen hadden geklonken.

Toen ze bij de trap kwamen, lieten ze de gevangene los.

Frederico wierp een blik naar boven, waar twee in het rood geklede mannen op hem wachtten. Hij klemde zijn tanden op elkaar en ging langzaam de trap op.

Het gemurmel van de stemmen werd luider en alle ogen waren strak op het midden van het plein gericht.

Plotseling zoemde er iets door de lucht. De man bij de trap greep naar zijn borst en stortte voorover en direct daarop trof een tweede pijl zijn helper.

Eer de menigte op de piazza van haar verwarring was bekomen, suisde er een grote kei over de muur, die midden tussen het publiek terechtkwam en meteen regende het van drie kanten tegelijk stenen op het plein.

Terwijl de slingerblijden zonder ophouden hun last over de muren wierpen, vluchtte de massa in paniek naar alle kanten. Ook de soldaten zochten een goed heenkomen en weldra was er niemand meer, die zich om de veroordeelde bekommerde.

Frederico sprong van het plankier en rende zo hard hij kon in de richting van de Sporno.

„Daar gaat hij! Daar gaat hij!" hoorde hij een stem roepen, maar niemand deed moeite om hem tegen te houden, want het bombardement van de blijden ging onafgebroken door en de zware projectielen vielen bij tientallen in de straten rond de piazza.

Toen de vluchteling de rivier had bereikt, wierp hij een haastige blik om zich heen, snelde het hellende pad naast de kademuur af en verdween in de opening, waardoor de drie gezanten hem waren voorgegaan.

Intussen hadden prins Alfio en zijn onderbevelhebbers in spanning toegekeken hoe de piazza leegstroomde. Toen ze zagen dat Frederico verdwenen was, knikte Alfio de ridders tevreden toe.

„Hij is weg, messires. Nu kan de aanval beginnen."

„En de gezanten, Uwe Doorluchtigheid?" vroeg Fiorente. „Ge weet waarmee de hertog gedreigd heeft."

„Hij zal zich nog weleens bedenken," antwoordde de prins. „Ottorino begrijpt heel goed wat hem te wachten staat, als hij hen laat ombrengen. Geef uw mannen bevel om aan te vallen, messires. Een gunstiger moment dan dit kunnen we moeilijk verwachten."

Van vier kanten tegelijk rukten Alfio's mannen tegen de wallen van Modena op. Terwijl de blijden hun vernietigende last zonder ophouden in de stad deden neerkomen en de ballista's de verdedigers onder schot namen, zetten zij hun ladders tegen de muren en stormden bij tientallen tegelijk naar boven.

In de stad zelf heerste inmiddels de grootste verwarring. Brandende pektonnen, die door de slingerwerktuigen binnen de wallen werden geworpen, zetten talrijke huizen in brand en terwijl de inwoners wanhopige pogingen deden om het vuur te stuiten, kwamen steeds meer soldaten over de muren.

Hij klemde zijn tanden op elkaar en ging langzaam de trap op.

De verdedigers hadden zich achter de kantelen verschanst.

Bij de westpoort, waar de hoofdmacht van Alfio's troepen was verzameld, klonk het doffe bonken van een stormram. De verdedigers hadden zich achter de kantelen verschanst en bestookten de aanvallende krijgsknechten met lansen en pijlen. Geen van hen bemerkte, dat ook van de andere zijde gevaar dreigde.

Meer dan dertig Parmezanen, die een eind verderop over de muur waren gekomen, hadden zich al vechtend een weg naar de poort gebaand en op hetzelfde moment, dat een angstige stem een waarschuwing schreeuwde, wierpen ze de poort wijd open.

Terwijl Alfio's mannen de stad binnenstroomden en overal het rumoer van verwoede gevechten klonk, zaten Frederico en de drie gezanten in de donkere ruimte onder de brug. Boven hun hoofden hoorden ze het gekletter van zwaarden en het geschreeuw van soldaten, die op de vijand losstormden en van tijd tot tijd klonk niet ver van hen af de inslag van een zware kei, die zich krakend een weg boorde door het dak van een huis.

Langzamerhand verminderde het lawaai en toen Frederico zich voorzichtig naar buiten waagde, zag hij overal krijgsknechten, die het wapen van Parma op de borst droegen.

„We zijn gered, messires," riep hij door de opening. „Als ge dit muffe gewelf voor het zonlicht wilt verruilen zal ik u gaarne vergezellen naar het kamp van onze heer."

Ze begaven zich naar de westpoort, die nu door Alfio's mannen was bezet. Hier en daar werd nog gevochten, maar de meeste van Ottorino's soldaten hadden zich reeds overgegeven.

Toen de vier mannen het plein passeerden, zagen ze hoe juist de wisselbank door op buit beluste lansknechten werd bestormd.

„Kijk," zei een van de gezanten, „de banier van onze heer waait van het paleis. Maar dan moet hij binnen zijn!. . ."

Ze gingen naar het paleis en weinige ogenblikken later bevond Frederico zich in hetzelfde vertrek, waarin hij weinige uren daarvoor zijn doodvonnis had horen uitspreken.

De omstandigheden hadden zich intussen helemaal gewijzigd.

In de ebbehouten zetel zat nu prins Alfio en de hertog van Modena stond met gebonden handen tussen twee soldaten.

Toen hij Frederico in het oog kreeg, vertrok zijn gezicht van woede en zijn geboeide handen balden zich.

Frederico maakte een spottende buiging.

„Ik vraag u nederig vergiffenis voor mijn vrijpostigheid, Uwe Genade," zei hij. „Het was niet mijn bedoeling om tegen uw bevelen te handelen, maar uw dienaren hebben mij lelijk in de steek gelaten en zodoende was ik toch gedwongen om de aanval van prins Alfio bij te wonen."

De hertog maakte een beweging alsof hij Frederico te lijf wilde gaan, maar zijn bewakers verhinderden dat.

„Niet zo onstuimig, Uwe Genade," zei Frederico. „Een mens moet altijd nadenken eer hij ergens aan begint; dat heb ik ook gedaan en het is me uitstekend bevallen."

Prins Alfio stond op en wierp zijn gevangen vijand een verachtelijke blik toe.

„Hij zal tijd genoeg krijgen om na te denken, Frederico, dat beloof ik je en ik kan je wel voorspellen, dat niemand hem in zijn gedachten zal storen.

En thans, messires, verzoek ik u mij te volgen naar de grote zaal, waar de slimste en vermetelste dienaar, die ik ken, door het zwaard van zijn heer tot ridder zal worden geslagen."

BILLIE TURF

Het dikste studentje ter wereld

HET IS JOUW SCHULD, DIKKE.
ALS JAN Z'N DEUR MAAR NIET HEEFT AFGESLOTEN!
AH, BILLIE, GELUKKIG!
HELP ME DE DEUR DICHT TE DOEN, BREMMER ZIT ME NA.
MAAK JE NIET BEZORGD, IK ZAL HEM LEREN M'N BESTE VRIEND TE SLAAN!
PAS OP, HIJ SLAAT JE TOT MOES!
OOOO!
IK ZAL JE LEREN!
ZONDER JOU WAS HET ZO SAAI, JE MAG DAN LUI ZIJN EN SNOEPEN, MAAR KOM ALSJEBLIEFT WEER OP MIJN KAMER.
IK ZAL EROVER DENKEN, EERST WAT LEKKERS.
GEEF ME NOG MAAR EEN VRUCHTENTAARTJE, ZOGAUW IK GELD HEB, TRAKTEER IK JOU WEER.
VOOR JAN IS HET ZO GEZELLIGER, ZELFS MET EEN NIETSNUT ALS BILLIE

De schrandere dwerg

Enkele eeuwen geleden betrad een dwerg, Bertholde geheten, het koninklijk paleis van de Italiaanse stad Verona. Hij was klein maar allesbehalve bang. Recht toe recht aan begaf hij zich naar de troonzaal. Naast 's konings troon stond een lege zetel. De dwerg nam erop plaats; een brutaal mens heeft nu eenmaal de halve wereld.

„Waar kom je zo gauw vandaan?" vroeg de vorst.

„Van het dorp waar ik ben geboren," kwam prompt het antwoord.

De koning hoorde wel, dat er in het onooglijke mannetje een helder verstand huisde. Hij besloot enige vragen te stellen.

„Hoeveel vissen zwemmen er in de zee?"

„Zevenhonderd miljoen min één."

„Waarom min één?"

„Ik zag zo pas een visser met een vis, die hij vanmorgen in zee gevangen had. Die moet dus van de zevenhonderd miljoen worden afgetrokken."

„En vertel me eens: wat vliegt sneller dan de snelste vogel?"

„De pijl van de jager. Die raakt de snelste vogel in z'n vlucht."

„En wat vliegt het allersnelst?"

„De gedachte."

„Als ik je vroeg om mij water te brengen in een vergiet, hoe zou je dat dan aanleggen?"

„Ik zou het eerst laten bevriezen!"

„Hoe kan je een haas te pakken krijgen, zonder er achteraan te draven?"

„Ik zou wachten, totdat de kok hem aan het spit stond te braden!"

„Wat kom je eigenlijk zoeken aan het hof?"

„Hetgeen ik er niet heb kunnen vinden: een koning die als een toren boven de gewone mensen uitsteekt. Maar ik vind iemand die al net zulke domme vragen stelt als de rest!"

De koning ontstak nu in hevige toorn. Hij gelastte de brutale dwerg op te knopen.

„Je mag nog een wens uitspreken, voordat je sterft," beloofde hij.

„Mag ik dan de boom uitkiezen, waaraan het vonnis voltrokken zal worden?"

„Dat wordt je toegestaan. En nu uit m'n ogen!"

De scherprechter leidde de dwerg buiten de stad en bracht hem onder een eik, een plataan, een beuk, een populier, een linde. Maar Bertholde kon geen keus maken. Geen enkele boom was naar zijn zin.

Tenslotte moest de scherprechter hem wel laten gaan, want de vorst had immers plechtig beloofd, dat hij zelf een boom mocht uitzoeken. Hij keerde terug naar het paleis, waar hij met open armen werd ontvangen. De koning had spijt over zijn dwaas bevel gekregen. Hij nam Bertholde in dienst en het verhaal gaat, dat hij tot de waardigheid van eerste minister werd verheven.

Hans Schipperus

Luitenant Koch vergeet iets, maar zijn

Ziezo, Acho," zei luitenant Koch. „Dat is weer gebeurd. Je bent vandaag anders wel een lastpost geweest!"

Koch begreep er niets van. Op zeker ogenblik, onderweg, had het paard geweigerd verder te gehoorzamen. Brutaal had het dier herhaaldelijk getracht zich om te keren; een keer of tien wel, had Koch geteld. De luitenant had zelfs zijn sporen moeten gebruiken om de kloeke viervoeter weer in het gareel te dwingen. Spuwend van boosheid had Acho eindelijk toegegeven, maar de verdere tocht was niet prettig geweest.

Luitenant Koch, die de onderscheidingstekenen van luitenant der Koninklijke Bereden Canadese Politie droeg, sprong nu uit het zadel en patste zijn paard vriendschappelijk op de hals. Bij al die narigheid had het beest die liefkozing wel verdiend. Op z'n minst twintig mijl had hij met Koch op zijn rug onder de uitputtende hete Canadese zon door het ongerepte land afgelegd. De kleur van de paardebuik ging nu schuil onder het stof dat aan de bezwete huid kleefde. Schuim van vermoeidheid slingerde uit zijn bek.

„Kom nu maar mee," zei Koch en hij greep het dier bij de teugel. Met Acho achter zich aan liep hij naar de poort in het hek dat rondom de wijde terreinen van de Diffith-kazerne liep, een enorme politieschool te velde. De officier ging zich melden. Twee mannen, die al vele jaren als portier en stalbaas in dienst waren, kwamen uit het kantoortje naar buiten.

„Goede reis gehad, luitenant?" informeerde de stalbaas die Acho overnam.

„Niet zo best," klaagde Koch; hij vertelde iets van Acho's humeurigheid. Je kon het trouwens nóg merken. Het paard trappelde nerveus en schraapte diepe geulen in het zand. De portier zwaaide al met formulieren. Eerst moest Koch op alle stukken zijn handtekening plaatsen en de tas met de maandlonen voor de kazernebevolking, waarvoor hij elke maand de reis naar de stad ondernam, overhandigen.

Hij zou het geld even pakken en duwde het zadel wat op. Maar... waar was die geldtas gebleven? Kochs handen zwierven onder heel het zadel, maar meer dan het zweet van de paarderug brachten ze niet mee terug. Toen begreep hij het wel.

„Dat is me nog nooit overkomen," bekende hij opeens. „Wat 'n ongeluksdag! Ik heb de geldtas met de salarissen verloren..." De tas moest onder het zadel zijn losgeraakt. Een verlies van duizenden dollars, je moest er niet aan dénken!..

Opeens eiste het rumoerige gedrag van Acho zijn aandacht weer op. Secondenlang stond hij op zijn achterbenen en schreeuwde naar de blauwe hemel. De stalbaas had het koptuig vastgehouden en hing nu op een handhoogte boven de grond. Koch en de portier hadden moeite genoeg om het opstandige dier tot bedaren te brengen.

„Breng hem onmiddellijk weg!" beval Koch, die er nu schoon genoeg van had. En pas na enkele patsen op zijn achterrug liep Acho met lamme benen met de stalbaas mee.

„Een vervelende geschiedenis," vond de portier. Er moest wat aan gedaan worden. „Het beste lijkt me dat u een uurtje wacht. Dan hebben de politierekruten hun

paard niet...

dagtaak achter de rug. Ze zullen zeker graag meegaan om de tas te gaan zoeken."

Dat plan was goed, vond Koch. Met rimpelend voorhoofd wandelde hij toen verder het kamp in, naar zijn bureau. Met de vuist onder de kin zat hij daar bij de inktpotten en paperassen, die hem nu niet interesseerden. Hij worstelde met zijn geheugen. Duizenden dollars...! Het kon hem zijn functie kosten als de commandant ervan hoorde. In zijn verbeelding legde hij de weg opnieuw af; keer op keer. Duizenden dollars... Er was weinig kans om de tas terug te vinden. Hij kon in de rivier, die hij op Acho's rug had doorwaad, zijn achtergebleven. Of in het kniehoge dorre gras, dat wijd en zijd de vlakte bedekte. Bij Winnetou, ga daar maar eens zoeken..

Buiten werd geschreeuwd; verwarde, alarmerende kreten. Onmiddellijk hinnikte er een paard, angstig en toch triomfantelijk. Koch was opgesprongen en liep naar de deur. Die hoefde hij zelf niet open te maken, want op dat moment liep een stalknecht het bureau binnen.

„Luitenant Koch," salueerde de jongeman. „Ik kom u namens de stalbaas melden dat uw paard Acho is uitgebroken."

„Ik dacht het al," gromde Koch onbeheerst. Hij smeet de deur achter zich dicht en beende nijdig mee naar buiten. Het moest nu maar eens uit zijn met die branie-makerij van Acho! Nu zou hij het paard eens stevig onder handen nemen! Toen het tweetal de hoek van de stal omkwam was het drama bijna gedaan. Koch zag nog juist hoe de portier de poort dichtwierp, nu de dravende Acho die richting koos. Het paard, dat schielijk de mustang, waarop de stalbaas hem in een hoek dreef, had ontweken, trok zich van deze versperring weinig aan. Met de flarden van het stukgetrokken touw langs de mond zette hij er krasse vaart in en met een verbazingwekkende sprong zweefde hij over de poort heen. De paar mannen, die aan de jacht hadden deelgenomen, hadden het nakijken! Koch schudde misnoegd het hoofd toen Acho kleiner wordend aan de horizon verdween. Schouderophalend zette de portier de poort maar weer open.

„Het spijt me, luitenant," verontschuldigde de stalbaas zich. Op de rug van de hijgende mustang was hij naderbij gekomen. „Het is mijn schuld niet. Ik had hem goed vastgebonden, maar hij heeft de touwen botweg stukgereten... Ik denk dat hij van zijn leven bij ons opeens genoeg heeft gekregen," voegde hij er peinzend aan toe. Of misschien had Acho de geuren van een verre kudde wilde paarden gesnoven? Nu ja, het deed er ook helemaal niet toe. Acho had met het politieleven afgerekend, dat stond vast!

De knecht en de stalbaas begrepen best waarom luitenant Koch zich opeens omkeerde en, dubbel teleurgesteld, zijn bureau weer opzocht. Hij wilde wat werken, maar zijn hoofd stond er niet naar. Daarom las hij een hap en een brok uit een tijdschrift en speelde peinzend met zijn potlood. De hele dag was gevuld geweest met pech... Zou Acho misschien uit eigen wil nog terugkeren?... Koch schudde de gedachte mistroostig van zich af. Opeens liep de stalbaas weer binnen.

„Trek het u niet te zeer aan, luitenant," begon hij, toen hij de officier peinzend achter zijn bureau trof. „Ik ben bij de kazernecommandant geweest en ik heb hem de geschiedenis met Acho uitgelegd. U mag nu uit de reservestal een nieuw paard kiezen. Over het geld heb ik niet gesproken."

„Ik heb me vergist, mannen!" riep de ruiter.

Dat moest Koch straks, wanneer de nasporingen tevergeefs zouden blijven, maar zelf doen.

„Ik ga meteen met je mee," besliste Koch.

De mannen verlieten het lokaal en wandelden door het mulle zand naar de reservestal. Daar huisden de jonge paarden, die onlangs getemd waren afgeleverd. De dieren lagen zonder tuig dooreen op een dikke laag stro. De goede voeding en prima verzorging van de stalbaas hadden de meeste van hen al geschikt gemaakt voor de dienst. Op zijn commando kwamen ze overeind, op enkele na, die nukkig en lui bleven liggen. Luitenant Koch bekeek, beklopte en betastte de beste exemplaren. En daarna werd een briljante moor met grijsblonde manen zijn eigendom.

„Je heet voortaan Ocha," sprak de luit het nieuwe paard toe. Dat was net het omgekeerde van Acho, de uitbreker, begreep de stalbaas. „Ik hoop niet dat jij me ook op zekere dag in de steek zult laten."

De stalbaas droeg intussen een ander zadel en tuig aan. Daarop leidde de luitenant de nieuweling naar buiten. Een rit van een half uur was zeker wel nodig om paard en ruiter aan elkaar te laten wennen. Koch klom in het zadel. Het nieuwe dier gehoorzaamde dadelijk aan de druk van zijn meester en in sierlijke paradedraf droeg het zijn berijder rond. De portier kwam naar buiten om Koch met zijn nieuweling wat dichterbij te bekijken.

Op dat ogenblik hoorde luitenant een ijselijk hoog uitgestoten gehinnik. Verbouwereerd hield hij Ocha in. De moor zette zijn oren recht toen pardoes de oude Acho het kazerneterrein opstormde, te midden van zoveel stof dat het zonlicht erin verkleurde. De luide kreten van de stalbaas, de portier en Koch verrieden hun verrassing.

„Ik heb me vergist, mannen!" riep de luit. „Hij komt terug!" Meer steeg aller verwondering, toen zichtbaar werd wat Acho tussen de tanden vasthield.

„De geldtas...!" riep de stalbaas. Wat 'n paard, het was werkelijk verbazingwekkend...

„Beste, goede Acho!" prees luitenant Koch van harte. Op zijn nieuwe paard, dat hij zo gauw mogelijk weer aan de stalbaas zou teruggeven, reed hij Acho tegemoet. **Paard en geld waren uit zichzelf teruggekeerd. Geweldig!** De dolle vreugde van de officier bracht haast de waardigheid van zijn functie in gevaar. Helaas, de blijdschap kwam van één kant. De trouwe Acho, met het schuim nog op de schoften, had iets vreselijks gezien. Luitenant Koch, zijn baas, was hem ontrouw geworden! Hij zat op de rug van een ánder, een vréémd paard... Had hij dáárvoor herhaaldelijk getracht om te keren en de geldtas op de halen, die luitenant Koch niet had zien vallen?... Was hij dáárvoor uit de stal gebroken om de tas zelf op te zoeken?...

Het was te véél. Acho kon het niet verkroppen. Steigerend draaide hij op zijn achterbenen rond en protesteerde hinnikend.

Toen kwam hij op de luitenant toe, smeet de geldtas op de grond en rukte het half loshangende zadel van zijn rug. Toen schudde hij zijn fiere kop en keerde Koch zijn staart toe. Zonder teugels, zonder zadel, juist zoals hij jaren geleden uit de steppe was gelassood, zo keerde hij naar die ongerepte wereld terug...

„Acho! Acho!" riep Koch het paard na. Toen zweeg hij beschaamd. Opeens had hij alles begrepen. Hij sprong uit het zadel, duwde de nieuwe Ocha wat hardhandig weg, zodat Acho het zou begrijpen. Maar Acho wilde niet eens meer kijken. De blunder van de baas was onherroepelijk. Snel draafde hij naar de uitgang en binnen weinig tijd was hij opnieuw een stip geworden aan het einde van het land.

„Die zie je nooit meer terug," zei de stalbaas langzaam. „Eer het nacht is, heeft hij zich bij een kudde aangesloten."

„Hij heeft je zadel niet willen meenemen," mompelde de portier. „Hij wilde niets van ons houden..."

Luitenant Koch antwoordde niet. Opeens begon hij de spullen vlug op te rapen en zonder zijn gezicht te tonen liep hij ermee weg. Hij had een ogenblik de jaren, die hij en zijn paard samen hadden doorgebracht, vergeten. Maar het paard niet... Het leek, eerlijk gezegd, verdraaid veel erop dat Koch een paar tranen wilde verbergen...

Deenigh

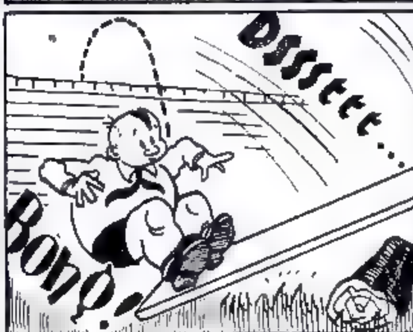
WIM WIJS

DE TORENVALK EN DE MOL

Een besmettelijke ziekte had de muizenstand een zware slag toegebracht. Van de eertijds zo talrijke knagers waren er maar heel weinig over. De torenvalk keek naar ze uit van 's morgens vroeg tot diep in de avondschemer. Maar als zij er eindelijk een ontdekte, was die al lang en breed onder de grond voor zij er met haar grijpgrage poten aan kon komen. De meeste torenvalken waren dan ook vertrokken, op zoek naar plaatsen waar meer muizen zouden zijn. Alleen een oude, sterke wijfjesvogel was gebleven. Telkens onderbrak zij haar vlucht om te wiekelen; met snelle vleugelslag stond zij stil in de lucht, haar scherpe ogen speurend omlaag richtend. Zo zocht zij het weiland af, de akkers en de slootkanten. Zij rustte op een hekkepaal. Minutenlang keek zij strak naar de spreeuwen in de verte. Die hadden het zo druk met voedsel zoeken en ruziemaken, dat het hun ontging hoe de torenvalk opvloog en rakelings over het gras kwam aanzetten. Pas toen zij vlakbij was, schrokken de ijverige spreeuwen op. De torenvalk steeg hen achterna, maar de spreeuwen wonnen het glansrijk. Zij verzamelden zich in een dichte troep en bleven tergend dicht boven hun aanvaller rondvliegen, die honderd meter verder pas met rust gelaten werd. De torenvalk landde op een paal. De jacht op vogels ging haar beslist niet gemakkelijk af. Daarvoor kwam zij snelheid te kort. Toch kon zij het niet laten om het telkens opnieuw te proberen. Misschien zou er eens een spreeuw minder goed uit zijn pientere ogen kijken . . .

Begerig keek de torenvalk weer in de verte, toen zij plots opmerkte, dat een plekje gras in de wegberm omhoog kwam. Er vormde zich een hoop rulle aarde. Even verder trilde de grond opnieuw. Er kwam een dik, zwart diertje te voorschijn. De torenvalk bedacht zich geen moment. Haastig schoot zij erop af. Rang! Daar had zij een flinke buit te pakken! Even was de mol beduusd door de onverhoedse slag, toen zette de sterke graver zich onhoudbaar in beweging. De valk protesteerde met heftige vleugelslagen, maar zij kon niet verhinderen, dat haar buit onder de grond verdween. Teleurgesteld poetste zij haar veren. Zij had nu veel minder aandacht voor de bewegende grond, toen de mol opnieuw aan het wroeten ging. Maar ineens vloog zij op en pakte met haar snavel een regenworm uit het gras. Nog meer wormen meenden de vraatzuchtige mol te ontkomen door omhoog te vluchten. Maar daar werden ze de een na de ander dankbaar in ontvangst genomen door de torenvalk . . .

DICK D

DE PRINSES EN DE HOUTVESTER

DE ANDERE DEELNEEMSTERS WACHTTEN ONGEDULDIG.

WIE IS DAT KIND, IK KEN HAAR NIET.

EEN OF ANDER KIND UIT HET BOS, DAT NOG NOOIT ZANGLES HEEFT GEHAD. BELACHELIJK...

ZANGLES HAD ELSA INDERDAAD NOOIT GEHAD, MAAR HAAR STEM WAS ZO RIJK EN GAAF, DAT HET ANITA DADELIJK GETROFFEN HAD. VERMOMD ALS BOERENMEISJE HAD ZE ELSA AANGEMOEDIGD EN BEGELEID; NU OOK ZOU ZE VOOR HAAR HARP SPELEN, OVERTUIGD DAT ELSA WINNARES ZOU WORDEN.

WAT AARZELEND BEGON ELSA, MAAR SPOEDIG KLONK HELDER HAAR ZUIVERE STEM...

MIJN DROOM IS MOOIER DAN DE GOUDEN ZON, GEWEVEN VAN GOUD, DAT MIJN DROOMFEE MIJ SPON. IK HOOP, DAT MIJN DROOMFEE...

WAT EEN PRACHTSTEM.

EN WAT EEN VOORDRACHT!

IK HEB GEHOORD, DAT ZE HAAR LIEDEREN ZELF COMPONEERT.

NIEMAND VERMOEDDE OOK MAAR DAT DE BEGELEIDSTER PRINSES ANITA WAS.

ZE MAAKT EEN GOEDE KANS. GELUKKIG MAAR, DAT HET GEZELSCHAP MET ERIK DOORGELOPEN IS.

HET HAD ANITA WEL MOEITE GEKOST HAAR GEZELSCHAP ALLEEN TE LATEN OM ZICH TE KUNNEN VERKLEDEN. STEL JE VOOR, DAT ERIK HAAR HERKEND HAD! AL EERDER HAD HIJ HAAR IN BOERINNETJESKOSTUUM NAGEJAAGD, DENKENDE DAT ZE EEN PAARD GESTOLEN HAD.

PRINS ERIK EN DE ANDEREN KWAMEN INTUSSEN TERUGGEWANDELD.

MISSCHIEN IS DE PRINSES NOG GAAN LUISTEREN NAAR DE LAATSTE DEELNEEMSTER.

JA, MISSCHIEN KUNNEN WE BETER TERUGGAAN!

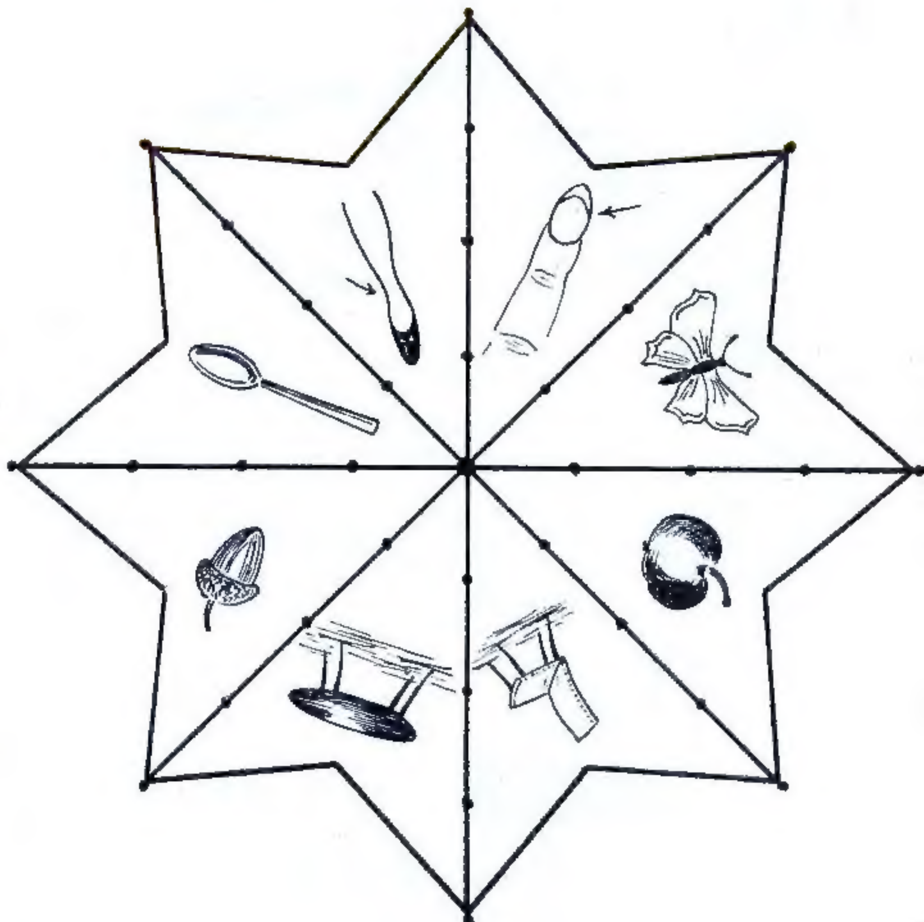

STERPUZZEL

Op de dwarslijnen van deze ster moeten acht woorden van vijf letters komen te staan. Ze moeten op de punten van de buitenkant naar het midden toe ingevuld worden. Dus de laatste letter (in het middelpunt) is voor alle woorden dezelfde.

Je krijgt ditmaal geen omschrijvingen, maar tekeningen, die bepaalde woorden voorstellen. Het geeft natuurlijk niet, aan welke kant van de tekening je het woord invult, als je er maar aan denkt, dat je ze allemaal aan dezelfde zijde zet.

Als je klaar bent, vormen de buitenste letters ook een woord met de betekenis: zwaar versterkte woonhuizen van edellieden in vroegere tijden.

OPLOSSINGEN VAN DE PUZZELS UIT ONS VORIG NUMMER

Cirkelpuzzel

HET OOG VAN DE MEESTER MAAKT HET PAARD VET

De gevraagde woorden waren: 1 he, 2 toe, 3 goed, 4 vast, 5 net, 6 de, 7 rap, 8 kam, 9 t.v., 10 heet, 11 raam.

Gebroken woorden

VEER *T*IEN
KLIM *R*OOS
WERK *E*ZEL
ZEUR *K*OUS
BIJEN *K*ORF
OVER *E*IND
DRIJF *R*IEM

De schuingedrukte letters vormen het woord TREKKER.

Verborgen bloemenamen

1 Sering (is erin gegaan); 2 roos (naar Oostenrijk); 3 anjer (Spanje reist); 4 lelie (vele liederen).

Dubbel tovervierkant

```
G R A P
R O M A
A M E N
P A N T S E R
      S A R A
      E R W T
      R A T S
```

DIERENPUZZEL

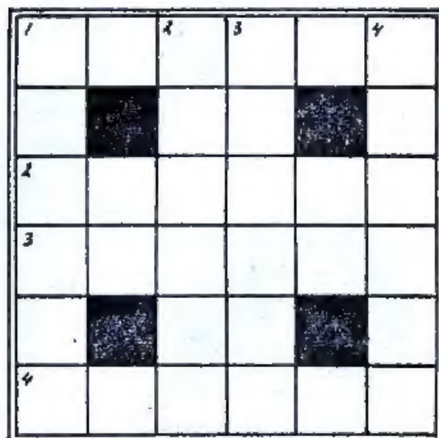
BARK
EER
DALEN
TAK
STREEK
MAAL

Dit zijn zes woorden, waarvan je stuk voor stuk andere woorden kunt maken door de letters in een andere volgorde te zetten. Het zijn dus allemaal „anagrammen", zoals dat heet. En nu moet je weten, dat er zes dierenamen te voorschijn moeten komen. De eerste letters van de gevonden namen vormen dan van boven naar beneden ook nog de naam van een dier.

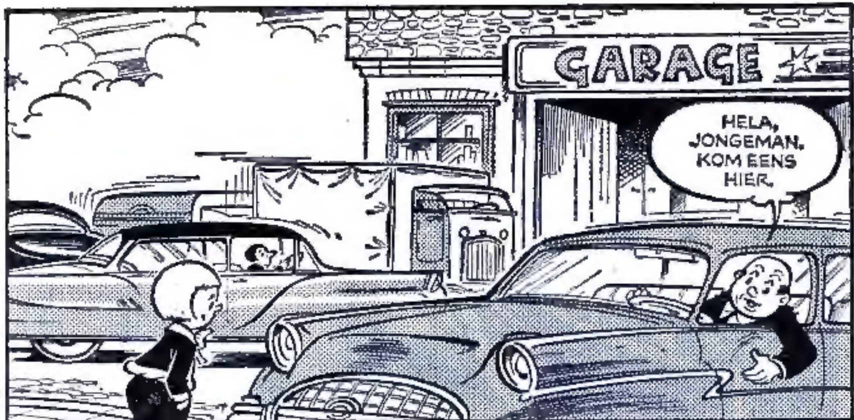
TOVERVLECHTWERK

In dit vierkant moeten 4 woorden worden ingevuld, die je zowel van links naar rechts als van boven naar beneden moet kunnen lezen.

1 rookartikel
2 kosteloos; voor niets
3 oud, maar waardevol
4 ijzeren kam voor paarden

SJORS
VAN DE REBELLENCLUB

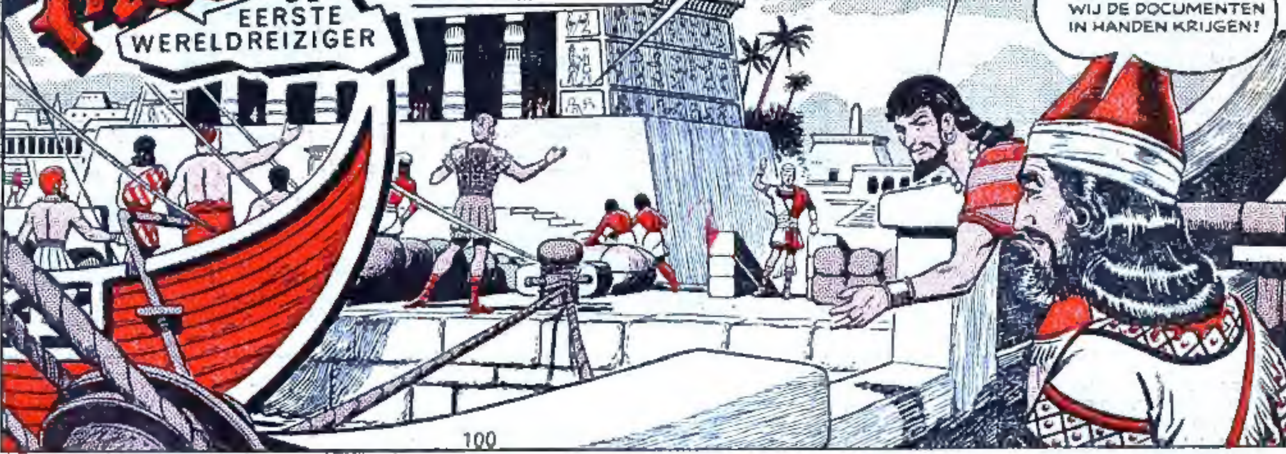

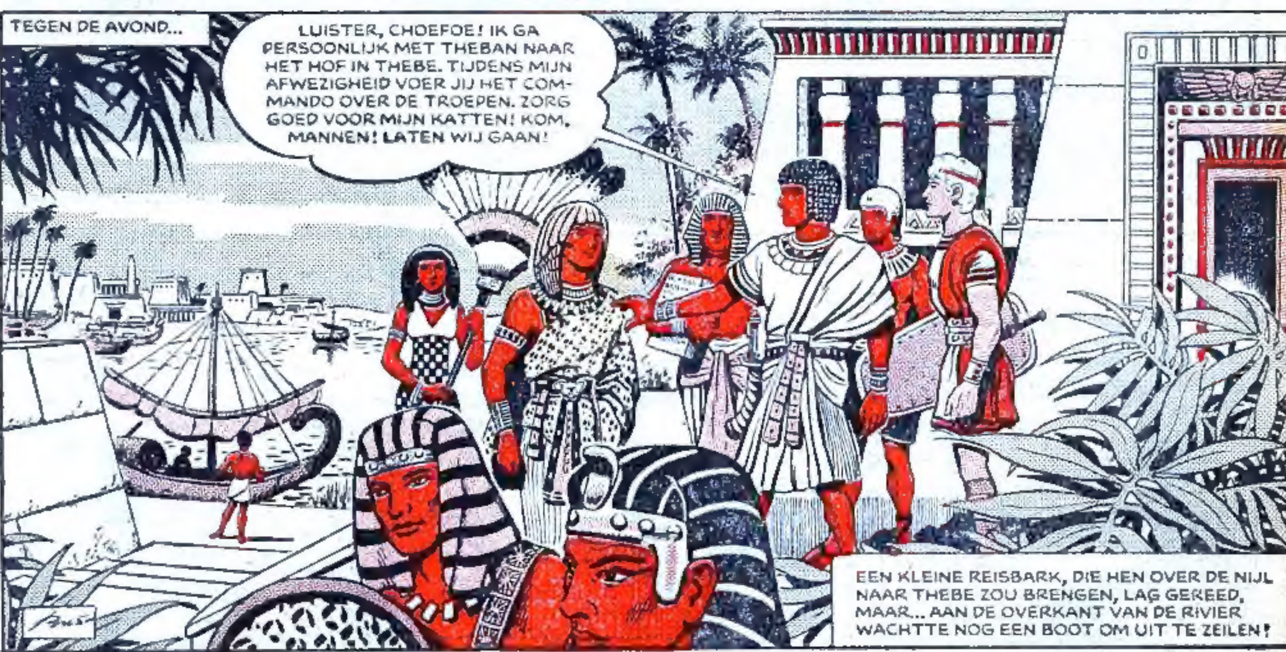

Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Bij abonnement 20 cent.
Losse nummers 25 cent. Prijs voor abonnees op de Spaarnestad-weekbladen 12 cent.